

Sztolár Miklós

Mindennapi kalandjaink

TARTALOM

A háziúr

A kereskedő

Balsors

Audiencia

Húsvét

Három perc

Elhagyatva

A háziúr

Biztos, ami biztos

Becsapták. Őt, aki túltett hat zsidón meg tíz örményen! Így forttyogott immár félórája magában az 50 év körüli, kopaszodó férfi egy szál papucsban és fürdőköpenyben a leomlani készülő pesti ház negyedik emeletén egy tűzfalra néző konyhában. Haragját albérlői - egy fiatal házaspár - vonták magukra.

A házban futótűzként terjedt el a hír a nyári délutánon, hogy a nő gyereket vár. Elképzelhető volt, hogy a hír hamis, de gyorsan döntött: kidobja őket, mégpedig amilyen gyorsan csak lehet. Karvaly Péter - gyenge fizikumú ember lévén - a nagyobb bajt megelőzendő, meghívta magához egy alkalmi üzlettársát, aki - vele ellentétben - sokat adott kondíciójára, és ez meg is látszott rajta. Mire mit sem sejtő vendége megérkezett, bérlőinek ruháit, cipőt szemeteszsákokba gyömöszölve már kitette a folyosóra, a férfi hosszú, világos ballonkabátját, a nő pelerinjét pedig - vállfára akasztva - gondosan kiakasztotta volt szobájuk ablakának külső rácsára. Az itt-ott feltűnő lakók közönyösen vették tudomásul, hogy újabb csapás érte. „Nem ez volt az első, és valószínűleg nem ez lesz az utolsó.” - vélték, és tették tovább a dolgukat.

Vendége először járt nála. Amolyan tőzsdei barátság volt az övék, felületes és távolságtartó kapcsolat. Így aztán a fiatalember alaposan elcsodálkozott, amikor a tapasztalt, öreg róka - tanácsot kérve - meghívta őt otthonába.

Este hét órakor, hajszálpontosan a megbeszélt időpontban érkezett, és bár időközben kissé besötétedett, azonnal feltűntek neki a folyosón levő zsákok. Becsöngetett. A résnyire nyíló ajtóban előbb egy bizalmatlanul vizslató szempár, majd - az ajtóra erősített lánc kiakasztása után - egy kifogástalanul öltözött, csokornyakkendő emberke jelent meg szívélyes, széles - bár kissé művi - mosollyal az arcán.

- Üdvözlöm, Soross úr.

- Ne túlozzunk. - mosolyodott el a férfi, és most rajta volt a bizalmatlanság sora.

- Költözik? Netán, kidobták? - kérdezte, miközben szemével a zsákok felé bökött.

Karvaly számított a kérdésre.

- Két csavargó járt itt délután, azok tették ide. Magam sem értem a dolgot, de nem hiszem, hogy itt hagyják. Kerüljön beljebb. - invitálta alkalmi testőrére lakásába, ami kivételesen ki volt világítva.

Fiatal barátja óvatosan belépett, és - miközben oldalpillantásokkal feltérképezte üzlettársa lakosztályát - az az érzése támadt, hogy ezen a helyen több tízmilliós értékek vannak. Nem volt műkincskereskedő, mégsem tévedett.

- Parancsoljon, foglaljon helyet. - ültette le Karvaly vendégét a 2 éve nem használt fotelbe.

- Mit szólna egy kávéhoz? - tette fel az elmaradhatatlan kérdést.

A választ meg sem várva elindult a konyha felé, azonban alig tette be lábát az előszobába, megszólalt a csengő. Karvaly a bejárati ajtóhoz lépett, és ezúttal különösebb gyanakvás nélkül kinyitotta. Fiatalkorú, villámló tekintetű nő állt előtte, kezében pelerinjével.

- Ez mi?! - tolta Karvaly orra alá a ruhadarabot.

A háziúr nem válaszolt, a nő pedig, félrelökve őt beviharzott az előszobába, ahol egy pillanatra megtorpant, mikor meglátta a nappaliban várakozó férfit. Karvaly üzlettársában időközben összeállt a kép, felismerte üzlettársa viszonylag átlátszó trükkjét. A nő szállásadójához fordult.

- Mi az? Újabban gorillákat is tart? - kérdezte, majd berohant volt szobájukba, ami azonban már egy ideje kongott az ürességtől.

Kirohant a folyosóra, és elkiáltotta magát.

- Feri, siessél már!

Karvaly mind a 160 centiméterével elállta a bejáratot. A folyosó végén szemmel láthatóan jókedvű, fiatal férfi tűnt fel, a lakás felé közeledve azonban jókedve előbb gyanakvássá, majd szörnyű előérzetté változott: hajléktalanok lettek. Nem volt túl sok illúziója a háziurakkal kapcsolatban, most azonban ez a kevés is semmivé vált. Az ajtóhoz érve, úgy döntött, hogy a tárgyalásos utat választja.

- Mire véljem ezt, uram? - mutatott a folyosón levő zsákokra.

Karvaly elmosolyodott.

- Az önöké, nem?

- Igen. - válaszolták egyszerre, önkéntelenül. Kissé meglepődtek a nyilvánvaló megállapításon.

- Akkor nincs egymással dolgunk. - állapította meg a háziúr.

Karvaly üzlettársa - miután mérlegelte, mennyit ér neki egy ilyen gesztus - az ajtóhoz lépett. Még megszólalni sem volt ideje, mert az öreg tőzsdés esze most is olyan volt, mint a villám.

- Ő az új bérlőm, ismerjék meg egymást. - ajánlotta nem kis pimaszsággal, mesterien kihasználva a helyzet adta lehetőséget.

- Mindenük megvan? - tette hozzá.

Végignézett a letaglózott házaspáron, majd hallgatásukat válasznak vette.

- Minden jót. - mondta, és becsukta előttük az ajtót.

Karvaly Péter mindig is szorgalmas ember volt, így aztán - figyelembe véve a hirdetési újságok, számára méregdrága tarifáit - az utcai hirdetés mellett döntött. Nekilátott a hirdetés megszövegezésének: „Elérhető áron szoba kiadó...” - írta, de máris megtorpant. Elérhető? Kinek elérhető? Igaz, majd elérik - zárta le eszmefuttatást, majd újra nekifutott a szöveg megfogalmazásnak: „Szoba kiadó fürdőszoba- és konyahasználattal egyedülálló személynek, ...”

Mi hiányzik? Sok minden, de azt mégsem írhatja bele. Ne hallgasson zenét, ritkán használja a fürdőszobát, legyen takarékos a villannyal, ne fogadjon vendéget, és így tovább ... Egyszerűen, az illetővel csak egy banki átutalás vagy egy pénzvétél alkalmával kerüljön érintkezésbe. Így ábrándozott Karvaly, amíg megalkotta hirdetése végleges szövegét: „Egyedülálló személy részére szoba kiadó fürdőszoba- és konyahasználattal reális áron. A részletekről személyesen.”

Miután füleket vágott a papírlapok szélére, és mindegyikre ráírta telefonszámát, magához vett egy doboz rajzszoget, egy tubus ragasztót, és nyakába vette a várost. 100 hirdetést vitt magával. Tapasztalatait figyelembe véve, ennyi bőségesen elegendő kellett, hogy legyen ahhoz, hogy válogathasson a jelentkezők között.

Az első érdeklődő este 7 órakor telefonált.

- Mennyi a szoba? - hangzott egy érces hang a telefonban.

Karvaly világéletében udvarias ember volt.

- Jó estét, uram. A szoba 1 hónapra 30.000 forint.

- Ennyiért már lakást is kapok. - válaszolt lakonikusan a férfi.

- Oda kell menni, uram,... - kezdte volna Karvaly, de a telefon már szaggatott hangjelzést adott.

Lehet, hogy sokat kér? Meg kellene tudni az árakat. Most ő jelentkezett egy hirdetésre, és egy pillanat alatt megkapta az eligazítást.

- A lakbér 8.000, 2 hónapot előre ki kell fizetni, vendéget nem hozhat, a fürdőszobát minden harmadik napon használhatja zuhanyozásra, konyahasználat nincs. - hadarta egy női hang.

- Van kérdése?

Karvaly csak kapkodta a fejét.

- Mekkora a szoba?

- 6 négyzetméter. - vágta rá a nő.

Karvaly elnémult, beszélgetőpartnere folytatta.

- Nem a Hiltonba megy, uram. Bele fog férni, ahogy hallgatom magát, elég sovány lehet.

- Ezt meg honnan veszi? - hökkent meg a férfi.

A nő elnevette magát.

- Azoknak vannak ilyen hülye kérdéseik. - mondta, és letette a kagylót.

Karvaly magába mélyedt. Ez a fürdőszoba-használat nem is rossz ötlet, érezzék csak magukat megtisztelve, hogy nálam mindennap használhatják, sőt vendéget is hozhatnak. Bár ezzel jó lesz vigyázni. Csak gyerekek ne legyenek!

Két „köszönöm, csak érdeklődtem” típusú bérlőjelölt után, most egy komolynak ígérkező telefonált.

- Jó estét kívánok, a hirdetésre jelentkezem. - hallatszott egy fiatal női hang a kagylóban.

Karvaly átvette sorstársa stílusát.

- A szoba 20.000 egy hónapra fürdőszoba- és konyahasználattal, gyerek nem lehet. Egyedül jön?

- Egy barátnőmmel, diákok vagyunk.

Karvaly még nem volt biztos a dologban, de nem vetette el ezt a megoldást.

- Vendéget nem hozhatnak. - jelentette ki.

Beszélgetőpartnere nem reagált, így aztán kiegészítette mondatát.

- Persze, néha azért kivételt tehetünk. - tört fel belőle a nagyvonalúság, megragadta, hogy diáklányokkal van dolga.

Másnap délelőttre még egy egyedülálló férfi jelentkezett be.

A feltételek

A napos kora délelőtti órán farmernadrágos fiatalember járta sorra a negyedik emeleti lakásokat. Karvaly ajtaja előtt megtorpant, és becsöngetett. Rövid mozgolódás után, nyílt az ajtó, és megjelent a háziúr.

- Jó napot kívánok, Száraz László vagyok. Tegnap beszéltünk telefonon...

- Jöjjön csak. - tessékelte be a férfit Karvaly.

Előrement, és elindult a fürdőszoba felé.

- Ebben a házban nincs se kutya, se macska, se gyerek. - kezdte meg a tények és a feltételek ismertetését.

Beléptek a fürdőszobába, Karvaly rámutatott a gázbojlerre.

- A zuhanyt naponta 5 percig használhatja. Emiatt már meg kellett válnom az egyik elődjétől.

Továbbmentek, a háziúr megállt a szoba ajtaja előtt, és befelé mutatott.

- Ez lenne az. Az ágy elég széles, de talán mondanom sem kell, hogy nem hozhat fel senkit. A villanyt este 10-ig használhatja.

A férfinak nem voltak illúziói a háziurakkal kapcsolatban, de azért őt is érték meglepetések.

- Van egy tévém. - jegyezte meg.

- Semmi baj, majd beteszi a szekrénybe, az is elég nagy. - vágta rá Karvaly.

Száraz László most már nem tudta komolyan venni a dolgot.

- A WC-t használhatom?

Karvaly Péter nem vette észre az iróniát.

- Természetesen. - engedett szigorából.

A férfi elindult kifelé.

- Köszönöm a részletes felvilágosítást.

- Kérem. - mondta a háziúr, és a kijáráshoz kísérte látogatóját.

Úgy érezte, kellő szigorral járt el, most vendégén volt a sor.

- Még gondolkodom a dolgon. Viszontlátásra. - köszönt el az érdeklődő, és elindult a lépcsőház felé.

- Viszontlátásra. - mondta Karvaly maga elé, sajnálta, hogy elmegy a fiatalember. Első látásra ideális áldozatnak, megtörhetőnek tűnt.

A két lány délután 5 órakor érkezett. Minden igyekezetük ellenére megjelenésük kissé kihívóra sikeredett. Hiába, nem tudtak kibújni a bőrükből.

- Jó napot kívánok, a hirdetésre jöttünk. - mosolygott az ajtót nyitó férfit a magasabbik lány, akinek fején egy félrecsapott baseballsapka volt.

Karvaly be akarta tessékelti őket, de erre nem volt szükség, mert - szinte félrelökve őt - berobbantak az előszobába. A baseballsapkás már meg is találta a szobát.

- Ez az?

- Igen. - tért magához a férfi az első meglepetésből.

Látogatói bementek a szobába, és elkezdtek sorban kirakni ruháikat, hátizsákjaikból.

- Itt akarnak maradni? - kérdezte Karvaly szinte ijedten.

- Persze, ezért jöttünk. - válaszolt Mariann a legnagyobb természetességgel, és sapkáját az ágyra dobta.

Egy idő után feleszmélt.

- Igen, a lakbér. Itt van 2 hónapra előre. - mondta, majd előkapott egy kisebb köteg tízezrest, és a férfi kezébe nyomta, rövid időre elosztatva ezzel Karvaly kétségeit és fenntartásait.

- Hol tanulnak? A bölcsészkaron?

Mariann összenevetett Katival, aki időközben leült az ágy szélére, és levette cipőit.

- Hát, nem egészen, de nem rossz ötlet. - válaszolt a lány.

A férfi értetlen nézése láttán kiegészítette mondatát.

- Tanár szakosok vagyunk

Karvaly - bár nem kapott választ kérdésére - úgy döntött, hogy nem firtatja a dolgot, és magukra hagyta bérlőit. Valami nyomasztotta, de sehogy sem tudta megfogalmazni, mi az. Túl gyorsan ment minden? Nem szabta ki a - máskor oly szigorúan vett - feltételeket? Mi történt vele? Maga sem értette. Talán mégsem kellett volna elfogadnia azt a 40.000 forintot, vetődött fel benne.

Az utóbbi gondolatot gyorsan elvetette, annál is inkább, mert az előszobában megjelent Mariann egy szál fehér frottírtörülközőbe csomagolva. A lány majdnem elnevette magát a férfi szatírtékinetén.

- Merre van a fürdőszoba?

- Ott találja. - fordult a bejárat felé Karvaly, és önkéntelenül hátralépett.

Mariann lassú, kissé kihívó mozgással eltűnt a fürdőszobában.

Látogatók

Teltek a napok, Karvaly elégedett volt, a két lány igen ritkán volt otthon, egyik este azonban megkezdődött az invázió. Újabb és újabb idegen férfiak jelentek meg Mariannál és Katinál. A lányoknak ablakukból rálátása volt a lakáshoz vezető folyosóra, így vendégeiket - mielőtt azoknak csöngetniük kellett volna - mindig ők engedték be.

A háziúrnak egyre kevésbé tetszett a dolog, és a szomszéd lakásokban is az a hír járta, hogy Karvaly szobáztat, ez pedig már sok volt a férfinak. Egyik este, mikor meghallotta a lányok érkezését, kiment eléjük az előszobába, és megállította őket.

- Beszélni szeretnék önökkel, esetleg jöjjenek be hozzám. - invitálta bérloít Karvaly lakrészébe.

Kati el is indult, de mikor látta, hogy barátnője nem mozdul, megtorpant.

- Mondja, itt is jó lesz.

- Szeretném, ha véget vetnének az efféle vendégfogadásoknak. - bökte ki nagy levegővétel után a férfi.

Kati magyarázkodni kezdett volna, de Mariann megelőzte.

- Mert, ha nem? - szólt vissza foghegyről.

Karvaly újra erőt vett magán.

- Akkor annak következményei lesznek.

Mariannt szemmel láthatólag már más foglalkoztatta.

- Akar még valamit mondani?

- Most nem. - mondta Karvaly, és eltűnt szobájában.

Érezte, hogy szavának nem lesz foganatja, és nem is tévedett. A két lány továbbra is rendszeresen fogadta alkalmi partnereit. Karvalynak már nem először jutott eszébe a fiatal pár, akit annak idején - egyik pillanatról a másikra - az utcára tett. Nem mintha különösebben megesett volna a szíve rajtuk, de mégiscsak jó lakók voltak. Fizettek rendszeresen, bár közel sem annyit, mint mostani lakói, csendesen éltek, és a szomszédok sem zaklatták miattuk őt. Karvaly döntött, felmond a két lánynak. A beszélgetésre ismét az előszobában került sor.

- Holnapra, kérem, hagyják el a szobát, a lakbért csak a mai napig kell kifizetniük, itt a visszajáró 28.000 forint. - mondta Karvaly, és átnyújtotta Mariannak a pénzt, aki azonban elhárította azt.

- Ezt tegye el. Itthon lesz ma este?

- Persze, hogy itthon leszek. - mondta a férfi meglepődve.

Nem értette a dolgot, de kérdezni már nem volt ideje, Mariann barátnőjével együtt magára hagyta az előszobában.

Késődelután eljött a várva várt pillanat, Mariann bekopogott Karvalyhoz, majd elindult a lakás bejárata felé, a háziúr követte a lányt. Az ajtóban keménykötésű napbarnított férfi állt, kézfejen „Üss” tetoválással. Farmernadrágja tele volt zipzárrakkal, ő azonban legjobban a bokája fölöttit szerette. Mégiscsak kényelmesebb volt pénzét abban tartani, mint zoknijában, ahogy tette azt már hosszú évek óta.

- Jó estét kívánok, uram. - köszönt illedelmesen, belépett, és behajtotta maga mögött az ajtót.

- Kicsoda maga, kérem?! - hőkölt hátra Karvaly.

- Ő a barátom. - sietett a férfi segítségére Mariann

Karvaly átvette látogatója felettébb udvarias stílusát.

- És, miben segíthetek önnek?

A férfi nyugodt, színtelen hangon szólalt meg.

- Kérem szépen, én elvágom az úr torkát, amennyiben a hölgyeket az utcára teszi a közeljövőben.

Mariann pimasz ártatlansággal, Kati némi részvétellel figyelte a rémült tekintetű háziurat. A váratlan látogató elindult a kijárat felé.

- Nem akarok tovább zavarni. - szólt vissza az ajtóból, majd eltűnt.

Karvaly reflexből majdnem rávágta, hogy „egyáltalán nem zavar”, de gyorsan rájött a mondat képtelenségére. Így aztán nem szólt semmit, hanem elvonult konyhájába egy meditáció erejéig. Azt mindenesetre gyorsan eldöntötte, hogy tűrni fog, az ő torkát ugyan nem vágja el senki.

Vakszerencse

Négy hónap telt el, és a helyzet nem változott, Mariann és Kati ugyanúgy megtartották fogadóóráikat. Egy különbség azonban mégis volt, mióta ismerősük tiszteletét tette, nagyságrendekkel hangosabban szólt a zene a lányok szobájából. Karvalyt a lakók már feljelentéssel fenyegették, de erre nem került sor. Kati jóvoltából a két lány visszafogta magát, legalábbis ebben a tekintetben.

Egyik nap Karvaly jóleső érzéssel állapította meg, hogy bérlői házon kívül vannak. Nem foglalkoztatta különösebben, hiszen eddig is előfordult már, hogy hosszabb-rövidebb ideig elmaradtak. Mikor azonban már ötödik napja nem észlelt életjeleket szobájukból, kopogás után benyitott hozzájuk. A szoba üresen állt.

Nem akart hinni a szemének, egészen este 7 óráig, amikor csöngettek. A kémlelőn át két zordkülsőjű férfit látott, mindkettőjük jobb keze be volt gipszelve.

- Nyisd ki, vagy betöröm. - egyszerűsítette a helyzetet az egyik.

Karvaly kinyitotta az ajtót, látogatói elkezdték végigjárni a lakást.

- „Ezek is el akarják vágni a torkomat? Ez már egy kicsit sok.” - villant át rajta.

- Hol van a Mariann és a barátnője? - vetette oda a Karvalynak fiatalabb inkvizitora, és belépett a lányok szobájába. - Itt laktak? - fordult újra a háziúrhoz

- Igen, kérem, de 5 napja nem láttam őket. Maguk a barátaik? - kérdezett vissza.

„Hát, persze, hogy nem a barátaik!”, adott hálát az égnek. Az ismeretlenek meg sem hallották kérdését, és mire Karvaly feleszmélt a sokkból, már a lépcsőházban jártak.

Kezdhettek előlről

Teltek a hónapok, az évek, és Karvaly lakása egyre többször állt üresen. A férfi már jó ideje irigyelte szemközti szomszédait, akik egy kétgyerekes családnak adták ki lakásuk nagyobbik részét. De a gyerek, az gyerek. Biztonságos megoldásra volt szüksége, maradtak tehát a közvetítőirodák. Ezeknél a legnagyobb gondot az okozta, hogy alacsony határfokkal, és főleg motiváció nélkül dolgoztak, hiszen a regisztrációs díjat így is, úgy is be kellett fizetni náluk. Ráadásul, elsősorban teljes lakások közvetítésével foglalkoztak.

De, milyen a szerencse, egyik nap a háziúr ideális közvetítőt talált, amely „leinformálható bérlőket ajánl, és jogi garanciát is biztosít”.

Mielőtt megjelent a meglehetősen jó benyomást keltő irodában, gondoskodott róla, hogy - amennyire tőle telik - ő is jó színben tűnjön fel.

A közvetítőnél egyszerre több szobában is foglalkoztak az ügyfelekkel, mindenütt nagy sürgés-forgás volt, időnként elindult egy-egy fax, számítógép pedig, mindenhova jutott, még a recepcióra is. A férfi legnagyobb meglepetésére nem volt regisztrációs díj. Miután a recepciónál eligazították, az egyik ügyintéző hölgy magával vitte odújába Karvalyt.

A férfi előadta kívánságait, az ügyintéző folyamatosan jegyzetelt, majd váratlanul megállt.

- Azt hiszem, megtaláltam az ideális bérlőt önnek. Egy fiatal házaspárról van szó.

Minden feltételének tökéletesen megfelelnek, csendesek, tiszták és szerények, és persze pontosan fizetnek. Előző helyükről is csak azért kellett eljönniük, mert a tulajdonos el akarta adni a lakást. Egy probléma lehet az ön szempontjából, van egy gyerekük. Elvesse a „kutyamacska-gyerek” elvet? Végül is, majdnem minden rendben van.

- Kutyájuk, macskájuk van?

- Nincs. - mosolyodott el a nő.

Karvaly döntött.

- Hát, megpróbálhatjuk.

- Akkor behívom őket, úgy láttam az előbb, hogy éppen itt vannak.

A férfit váratlanul érte a bejelentés, de gyorsan felkészült lélekben a beszélgetésre. Legalábbis azt hitte, mert amikor felállt, hogy üdvözlje a belépő házaspárt, a torkán akadt a szó. Az ajtóban két éve - oly szélsébesen - kidobott bérlői álltak.

- Hát, akkor ismerjék meg egymást. - mondta kedvesen az ügyintéző, és gyorsan a háttérbe húzódott.

A férj a közvetítőhöz fordult.

- Köszönjük a fáradozását, kisasszony, de nem felel meg a lakás.

- De még nem is látta... - kezdte volna a nő, de a férfi ugyanolyan határozott maradt.

- Jó emberismerő vagyok, ezt a feleségem is tanúsíthatja.

A házaspár elindult kifelé, a férfi azonban egy pillanatra még megállt.

- Még egyszer köszönöm, kisasszony. Minden jót, Karvaly úr.

Karvalynak bizony zsongott a feje a találattól, pedig csak kenyérrel dobták meg.

A kereskedő

Ha egy üzlet beindul

A leeresztett relaxák mögött alacsony, pókarcú ember rendezgette iratait. Közeledett az év vége, eljött az ő ideje. Sok ember utolsó tartalékát élte fel, egyetlen levegővételi esélye, feleslegesnek ítélt - természetesen korántsem felesleges - műszaki cikkeinek eladása volt. Hifi-tornyoktól, számítógépektől, fényképezőgépektől - egyszóval csupa látszólag luxus-holmitól - kellett megválniuk. Aki nem volt ilyen helyzetben, az is hozzá fordult, hiszen nem akarta fecsérelni drága idejét.

Kinyitotta üzlete ajtaját, majd visszavonult hálója sarkába, figyelve annak minden rezdülését. Néhány perc múlva jó fellépésű, elegáns úr lépett be az ajtón.

- Jó napot kívánok. Használcikkkel is foglalkoznak?

A kereskedő időközben felöltötte emberi álarcát.

- Igen, kérem. Miről lenne szó?

- Több alkatrészt hoztam, és egy gépet. Ott vannak a kocsiban.

Kikísérte a férfit, és kitámasztotta az ajtót. Mire mindent az üzletbe hoztak, felmérte a helyzetet: egy - valószínűleg elkényeztetett - gyerek játékeit látja maga előtt. Ez a szülő nyilván ingyen is otthagyná neki az egészet, ha egy kicsit is megerőltetné magát, de tisztesség is van a világon.

Számítógép, monitor, joystick, egerek, billentyűzetek, végül egy egyszerű VHS videomagnó, és egy - már elavultnak számító - videokamera volt az asztalon.

- Milyen a gép?

- Pentium III-as, 128 Mb RAM-al, egy 1 GB-s winchester-rel. Nem egy nagy szám. - válaszolt készségesen a férfi.

- „Hát, te sem vagy egy nagy szám, ami az alkatot illeti.” - gondolta magában a pókarcú, majd hangosan folytatta - A monitor?

- 15 colos, TFT.

A monitor érdekelte a legjobban. Futólag végignézett türelmetlenül várakozó ügyfelén, akinek zsebében megszólalt a mobiltelefon. Elővette, kikapcsolta, majd visszatette a zsebébe. A kereskedő - kalkulátorral a kezében - határozottan sorolni kezdte ajánlatait az egyes darabokra, miközben egyfolytában leendő áldozata arcát kémlelte.

- A monitorért 20000, a videomagnóért 3000, a kameraért 15000 forintot tudok adni, amennyiben Önnek megfelel. Ez összesen, 38000 forint. A többit sajnos nem tudom átvenni.

A férfi tudta, hogy alacsony ajánlatot kap, ennél azonban többet várt. A kereskedő számítása bevált, üzletfelének minden perce drága volt.

- Nézze, nekem nincs időm egyik helyről a másikra rohángálni. Tegyen ajánlatot az egészre.

A kereskedő ismét végigmérte, majd határozottan rávágta.

- Rendben, 45000 forint.

Kifizette ügyfelét, és - miután az távozott - elégedetten elővett egy kis, kockás füzetet, és beírta a vásárolt tételeket. Alig ért azonban jegyzetelése végére, amikor 35 év körüli, farmernadrágos, nyeszett, szemüveges fiatalember lépett az üzletbe, amolyan értelmiségiféle. Tudta, hogy az ilyenek mindent jobban tudnak, vásárolni nem akarnak, egyszerűen csak a baj van velük. Milyen egyszerű lenne az élet nélkülük.

- Jó napot kívánok.

- Jó napot kívánok, segíthetek valamiben? - lépett vendége elé.

A fiatalember a számítógép-alkatrészek felé indult.

- Köszönöm, egyelőre csak körülnéznék.

- Csak tessék. - válaszolta hűvös udvariassággal.

Nem volt elragadtatva a gondolattól, hogy számítása bevált, szó sem lesz itt vásárlásról. Látogatója a monitornál állt meg.

- Ez mennyibe kerül?

A pókarcú egy pillanatra felpislantott jegyzeteléséből, úgy vetette oda válaszát.

- 50000 Ft.

- Sok. - jegyezte meg lakonikusan a férfi, mintegy magának, és átment a másik pulthoz.

Aztán gondolt egyet, és visszalépett a monitorhoz.

- Mi kerül ezen ennyibe?

A kereskedő egyre idegesebb lett. Kinézett az utcára, ahol elkezdett esni az első hó, és egyre nagyobb lett a tömeg, majd letette jegyzeteit.

- Uram, nézze meg az árakat bármelyik más üzletben, ennél olcsóbban....

Nem volt ideje befejezni azonban mondatát, mert észrevette, hogy egy - első látásra komolyan ígérkező - vevő érkezett a boltba, oldalán egy reprezentatív - igen odaadónak ígérkező - hölgygel. Szó nélkül otthagytta a fiatalembert, és már siklott is készséges, széles mosolyával az új vevők elé.

- Jó napot kívánok. Miben segíthetek?

- Egy komplett gépre van szükségem. A kisfiamnak kell.

A hölgy unottan nézelődött. Futó pillantással végigmérte a fiatalembert, aki még mindig a monitort vizsgálta. de gyorsan megállapította magában, hogy partnere messze túltesz rajta.

- Gondolom, újat szeretne venni. Mire fogja használni?

- Játszani, hiszen még gyerek, de később szeretném, ha tanulna is rajta.

A kereskedőnek egyre jobban tetszett a dolog.

- És mennyit szán rá?

A férfi természetesen nem akart szégyenben maradni társa előtt, kénytelen volt elővenni nagyvonalú énjét, a pókarcúnak pedig pont erre volt szüksége, már csomagolta is áldozatát.

- Nem lényeges. - mondta a vevőjelölt, miközben a fogát szívtá.

A kereskedő azonnal sűrögni kezdett.

- Én ezt a konfigurációt ajánlanám. - mutatott egy prospektust a leendő boldog tulajdonosnak.

Érdekes módon azonban a férfi nem ugrott ki a bőréből örömeiben, amikor megtudta a - valóban minden földi igényt kielégítő gép - közel félmillió árát.

A találékony kereskedő felmérve üzletfele reakcióját azonnal hátraarcot csinált. Új ötlettel állt elő.

- Persze, ha meggondoljuk, kezdésnek ez is elég lenne. - mutatott egy 270000 forintos összeállításra.

Némi töprengés után újra kiszemelt áldozatához fordult.

- A bővítés ráér később, nemsokára új generációt hoznak ki, érdemes megvárni. - hagyott kikaput a férfinak, aki az ajánlat hallatán valamelyest megnyugodott, bár időközben ezerszer megbánta, hogy betette a lábát ebbe az üzletbe.

Körülnézett, és elégedetten konstataálta, hogy az eltelt rövid idő alatt újabb vásárlók érkeztek az üzletbe. Hiába akart azonban odasietni hozzájuk, kénytelen volt, egy - már 5 perce várakozó - férfit kiszolgálni, aki időközben telerakta a pultot számítógép-alkatrészeivel.

- „Ez is meg van szorulva rendesen.” - állapította meg magában.

A fáradt, közönyös tekintetű férfi a pultra mutatott.

- Telefonon már beszéltünk, ezekről lenne szó. - mutatott üzletfele a pultra.

A kereskedő elővette számológépét.

- A floppy-ért 1000,...

A férfi ingerülten közbevágott.

- A telefonba 1500-et mondott.

Túl sok potenciális vevő volt a boltban, a kereskedő nagyon kényelmetlenül érezte magát.

- Ez nem valószínű.

Üzletfele igen határozottan reagált.

- Ez egészen biztos.

A kereskedő körülnézett, és megállapította, hogy már többen felfigyeltek párbeszédükre. Amennyire tudta, visszafogta magát.

- Sajnálom, uram, ezért akkor sem tudok 1000-nél többet adni.

A férfi arcán elementáris düh tükröződött.

- Tudja, mit? Inkább éhen halok, minthogy magának adjam el. - mondta most már fennhangon, és gyors mozdulatokkal elkezdte összeszedni a pultra rakott alkatrészeket.

Most már az összes vásárló leplezetlenül őket figyelte.

- Viszontlátásra. - köszönt vissza az ajtóból a férfi, majd a dermedt csendben kilépett az utcára.

Barátunk újra vevőivel foglalkozhatott, ismét elemében érezte magát. A pultnál többen álltak már, egy egyszerűen öltözött házaspár következett. Élénk tekintetű, 10 év körüli kisfiuk éppen egy demonstrációs játékprogrammal volt elfoglalva.

Egy kis közjáték

Hiába vártak azonban többen is a kereskedő válaszára, tekintetét a kitaruló ajtó húzta magához, ahol egy irhakabátos, zömök, rövidnyakú férfi jelent meg. Becsukta maga mögött az ajtót, eltakarva ezzel járó motorú autóját. Elégedetten körülnézett az üzletben, majd mackós járassal egyenesen a pulthoz lépett.

- Bocsássanak meg, gyorsan végzünk. - vetette oda a várakozóknak.

Meg sem várva reakciójukat, rögtön az üzlet tulajdonosához fordult.

- Megy a biznisz? - kérdezte kedélyesen.

A kereskedő igyekezett közönyösen válaszolni, de sehogy sem sikerült neki. Hangján átütött valami különös feszültség.

- Úgy megy, mint máskor.

Lopva vevőire sandított, akik unatkozva figyelték lapos párbeszédüket. A férfi továbbra sem zavartatta magát.

- Helyes. Gondolom, te is szeretnél karácsonyozni, nem akarlak feltartani. - mondta a váratlan látogató, miközben elégedetten végignézett a vásárlókon.

Újra a pult felé fordult.

- Ma vagy holnap, zárás után beugrom egy negyed órára.

A kereskedő megadóan bólintott.

- Jól van. Itt leszek.

Az irhakabátos széles mosollyal közönsége felé fordult.

- Hölgyeim, Uraim, Önök szabadok. Boldog Karácsonyt! - üdvözölte őket színpadiasan, majd, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan távozott.

A kisfiú apja a kereskedőre nézett.

- Ki sem vette a kulcsot, el is lophatták volna a kocsiját, és nem egy két filléres darab.

A gondterhelt ember csak egy idő után figyelt fel rá.

- Neki?! Barátom, maga nem ismeri az embereket. - jegyezte meg kényszeredett mosollyal.

- Netán a barátja?

- Úgy is lehet mondani.

A kisfiú az apjához fordult, aki időközben már rájött naivitására.

- Apu, majd én elmondom.

A kereskedő meglepődve nézett a gyerekre, apja pedig rámosolygott.

- Jól van, fiam. - mondta neki, majd a kereskedőre nézve folytatta - Jó fantáziája van. Egyszer egy presszóban odajött hozzánk egy ember, elemezte kézírásunkat. Azt írta rá, hogy „Egy elejtett szóból érti a lényegét, felvillanó részletekből látja az egészet”. Időnként persze alaposan túllő a célon.

- Azért hallgasson rá, nagyon okos fia van. Te most ne figyelj ide. - szólt rá a gyerekre, majd a férfira nézve folytatta - Mit parancsolnak?

- Néhány apróságra van szükségünk. Majd a fiatalúr elmondja.

Sokkal gyorsabban múlt el ez a nap, mint gondolta. Zárás után várt még fél órát, majd - miután megállapította, hogy hívatlan vendége ma már nem jön - megkönnyebbülten bekapcsolta a riasztót, bezárta üzlete külső rácsait, és elindult felfedező körútjára az időközben kivilágított sugárúton. Soha nem volt még ilyen fontos számára a karácsony.

A kísértés

Első útja egy belvárosi cipőüzletbe vezetett. Végignézett az eladókon, és megállapította, hogy vannak még boldog emberek. Semmi gondjuk, fix fizetés, nincs rizikó, nincs különadó. Persze ennek az üzletnek is van tulajdonosa. Már-már megsajnálta magát, amikor odalépett hozzá az egyik eladónő.

- Jó estét kívánok, miben segíthetek?

- Egy olyan cipőt szeretnék, amiben megjelenhetek egy színházban.

Körülnézett a polcokon, sebtében leemelt egy bordó, magassfényű cipőt.

- Ez mennyibe kerül?

- 55000 Ft. - hangzott a kijózanító válasz.

Lassú mozdulattal visszatette a polcra a cipőt, majd körültekintően megigazította.

- Igen, értem. - mondta visszahúzódva, nem mintha nem tudta volna kifizetni.

- „Egy monitor ára. Nem sok ez egy cipőért?” - mormogott magában szinte hangosan.

Az eladónő végignézett rajta, majd némi mérlegelés után megszólalt.

- Mekkora összeget szán rá az úr?

- Úgy 20000 forintra gondoltam. - mondta bizonytalanul.

Ekkor újabb vevő lépett az üzletbe, az eladónő zavarba jött egy pillanatra, de gyorsan megoldotta a problémát.

- Bocsásson meg, kérem. Szólok a kollégámnak. - mondta, majd intett egy, a háttérben álló eladónak.

- Gyere előre, az úr 20000 forintért akar cipőt venni. - mondta, és készséges mosolya már az új vevőket fogadta.

Az időközben megjelent eladó rögtön a tárgyra tért.

- Úgy nézem, az úrnak 43-as lába van.

Az úr nagyon meglepődött, a kereskedő pedig az eladónő fatális hibáján töprengett: „Még hogy 20000 forintért? Megérdemelnék, hogy itt hagyjam őket”. Hangosan azonban csak ennyit mondott.

- Pontosan. Honnan tudja?

- Ez a szakmám, kérem. - válaszolta távolságtartóan, de udvariasan az eladó - Milyen jellegűre gondolt? Egy- vagy többszínűre, fűzősre vagy mokaszinra?

- Nézzük meg a fűzőseket.

Miközben leült, az eladó egy másik polchoz lépett.

- Ezeket tudom ajánlani. - nyújtott át neki egy fekete, barna díszítésű, és egy fekete cipőt.

Sokáig vizsgálta a cipőket, az eladók már nem is foglalkoztak vele. Végül döntött: megajándékozta magát is ezen a karácsonyon. Az eladó által elsőként ajánlott fekete, barna díszítésű cipőt vette meg.

Gyorsan otthagya az üzletet. Nagyon örült ajándékának, csak azt az átkozott 20500 forintos árat nem tudta kivenni a fejéből.

Balsors

Csak pontosan, szépen...

Végrehajtói pályája kezdetén egy életre megtanulta, mekkora úr a pénz. Egymillió forintos felelősségbiztosítást kellett kötnie, e nélkül nem kezdhette meg működését. Mintha a fogát húzták volna, de tudta hogy ez a pénz egyszer még bőségesen meg fog térülni, ez aztán valamelyest megnyugtatta.

Forró nyári nap állt előtte. Titkárnője már az otthonosan berendezett irodában volt, amikor megérkezett. Alig helyezkedett el íróasztala mögött a nagycsontú, ötvenes, enyhén kopaszodó férfi, munkakezdéséhez nélkülözhetetlen kávéja már az asztalán volt.

- Köszönöm, hogy telt a hét vége? - kérdezte a lányt.

Kolléganője kedves mosollyal nyugtázta érdeklődését, észre sem vette, hogy a férfi gondolatai már egészen máshol járnak.

- Síelni voltunk a barátommal.

A végrehajtó szenvtelen arccal nézte az ablak mögötti körúton akadozva haladó járműveket.

- Hol találtak havat ilyenkor?

A lány egy iratköteget helyezett a férfi elé, és locsolni kezdte növényeit, amelyeket előző munkahelyéről hozott magával. Annak idején, órák alatt életet varázsolt a kopár irodába.

- Svédországban.

- Ilyen jól állnak?

A lány nevetett.

- Ő igen, és olyan kedvesen tud kérni, hogy nem tudok nemet mondani.

A végrehajtó elnevette magát.

- Hát nem is kell. Na, lássunk munkához.

Az asztalra hajolva tanulmányozni kezdte az előtte fekvő foglalási jegyzőkönyvet.

- Ez a pasas nem komplett. Ha az elején fizet, kétszázezerrel megússza, most meg rámegy a lakása. Emlékszik rá? Ő az a kábító.

- Igen, pedig rendes gyerek volt. - mondta a lány, amint egy pillanatra felvillant előtte a fiú arca.

- Az lehet. - válaszolta lakonikusan a végrehajtó.

Félrerakta az aktát.

- Na, ez még ráér. Azt az OTP-set elviszem, legfőbb ideje a végére járni, ezek képesek kifogással élni.

Titkárnője egy szekrényhez lépett, és rövid keresgélés után felmutatta az aktát, majd átadta munkatársának.

- Köszönöm. - mondta a végrehajtó, és - hátradőlve karosszékében - azonnal az anyag tanulmányozásába kezdett.
- Sikerült az a tegnapi letiltás? - kérdezte, de nem nézett fel az olvasásból
- Nem. Azt mondták, hogy már nem dolgozik náluk. - válaszolta a lány.
- Akkor azt is viszem.

Így válogattak egészen addig, amíg össze nem állították az aznapi munkatervet. A végrehajtó magához vette a mappákat, és elindult az ajtó felé.

- Hát akkor, nézzük, miből élünk. Viszontlátásra. Úgy 4 körül jövök.
- Viszlát. - köszönt el a lány a távozó férfitől.

Meglepetés

Működő lift híján gyalog ment fel a romos bérház harmadik emeletére. Csöngetésére 50 év körüli, vidám tekintetű nő nyitott ajtót, és azonnal invitálni kezdte a szedett-vedett bútorokkal berendezett lakás belsejébe.

- Tessék beljebb jönni, előre megyek.

Mikor belépett a következő helyiségbe, látta, hogy vendéglátója egy nyitott hűtőszekrény mellett áll.

- Hát, itt van. A mélyhűtő egyáltalán nem működik, és a hűtővel is lehet valami.

Általában háromszor is meggondolta, mikor mit mondjon, nem csoda, hogy eddig nem jutott szóhoz a fecsegő nőszemély mellett.

- Asszonyom, itt valami félreértés van. Én bírósági végrehajtó vagyok, nem hűtőgépszerelő.

Az eddig oly szívélyes asszony szemébe félelem, és a kiszolgáltatottság érzése költözött. Ez utóbbit csak fokozta a látogató tárgyilagos, indulatoktól mentes hanghordozása, kifejezéstelen tekintete. Szeme a végrehajtó nyakkendőjére tévedt, ekkor megállapította saját ostobaságát: „Mióta hord nyakkendőt egy hűtőgépszerelő?”

- Milyen tartozásom van nekem?

A végrehajtó ugyanazon a nyugodt, kimért hangon tájékoztatta volt vendéglátóját, mint eddig.

- Azt én nem tudom, kérem. Én egy - a bíróság által kiállított - végrehajtási lap alapján dolgozom, ennél több felvilágosítást én sem kapok. Az alaptartozása 16500 Ft. Ez járulékokkal együtt 25522 Ft. Ki tudja ezt most fizetni?

Az asszony rövid töprengés után válaszolt.

- Csak 13000-et tudnék, a szerelőt majd máskor hívom.

A végrehajtó folytatta rutinszerű interjúját.

- Az kevés. Van munkahelye?

A nőt annyira váratlanul érték a végrehajtó egymást követő kérdései, hogy szinte gondolkodás nélkül válaszolt rájuk.

- Tegnapelőtt tettem ki.

A végrehajtó körülnézett a szobában.

- Ezek a tárgyak az Ön tulajdonában vannak?

Az adós most is azonnal válaszolt.

- Igen. Azaz,...

Korrigálni akart utolsó mondatán, de nem volt rá ideje, mert hivatlan vendége máris tovább folytatta eljárását.

- Ez esetben ingóvégrehajtást végzek. Felhívom figyelmét, hogy a lefoglalt ingóságok elidegenítése a mai naptól a BTK szerint bűncselekménynek számít.

A végrehajtási jegyzőkönyvvel a kezében elindult a lakásban, számba vette a lefoglalható ingóságokat. Feljegyezte őket, felírta becsértéküket. Egy varrógép előtt megállt egy pillanatra, de rövid gondolkodás után továbblépett. A nő látván, hogy a végrehajtó szinte a lakás minden ingóságát lefoglalja, újra felé fordult.

- Egy 25000 forintos tartozás miatt miért foglal le ennyi mindent?

A végrehajtó ismét türelmes, de távolságtartó hangon tájékoztatta a nőt.

- Ingóárverésen egészen a becsérték negyedéig lehet csökkenteni a kikiáltási árat, így túl kell biztosítanom a követelést.

Az órájára nézett, beírta a jegyzőkönyvbe a végrehajtás befejezési időpontját, majd az adós elé tartotta a dokumentumot.

- Itt szíveskedjék aláírni.

A nő elolvasás nélkül aláírta a jegyzőkönyvet, és kikísérte az ajtó felé induló végrehajtót. A lakás bejáratánál mindketten megálltak.

- Minden jót, asszonyom. Ha bármilyen további kérdése van, az irodámban keddenként, délután 2 és 5 óra között megtalál.

- Viszontlátásra - köszönt el a nő, miközben lassan becsukta a végrehajtó mögött az ajtót.

Eszébe sem jutott, hogy nem a legjobb köszönési formát választotta.

Panel

Ezen a lakótelepen is rácsokkal védekeztek a nemkívánatos látogatók ellen. A végrehajtók ellen azonban mit sem ért a védekezés e módja. Ők áthatoltak minden rácson, adott esetben bírósági lakatos, vagy rendőri segítség igénybevételével. Ezekre az intézkedésekre azonban igen ritkán volt szükség. Még a kényszer-kilakoltatások többsége is ellenkezés nélkül zajlott le.

A végrehajtó egyetlen dolgot viselt nehezen, a liftek hiányát, itt azonban szerencséje volt. A nyolcadik emeleten szállt ki. A rács miatt az ajtót csak 3 méternyire tudta megközelíteni. Csöngetésére 10 év körüli, szőke, kisfiú nyitotta ki az egyik ajtót, elindult felé, de nem ment a rács közelébe.

- Szervusz, kisfiam. Itthon vannak a szüleid?

A gyerek csak rövid gondolkodás után válaszolt.

- Apu kórházban van, anyu dolgozik. - felelt, bizalmatlanul méregetve a végrehajtót.

Kis idő múlva hozzátette.

- Tetszik nekik üzeni valamit?

A végrehajtó tanácstalan volt.

- Nem, kisfiam, beszélni szeretnék velük.

Valószínűleg a beszélgetés hallatára, a szemközti lakás ajtajában egy fürdőköpenyes, torzonborz férfi jelent meg.

- Jó napot kívánok, segíthetek valamiben?

A végrehajtó megkönnyebbült, mégsem kell ez előtt a gyerek előtt kimondani, hogy ő bírósági végrehajtó, jöllehet az.

- Igen, uram. Megköszönném, ha aláírná ezt a jegyzőkönyvet.

Órájára nézett, és néhány sort írt az okmányba, majd a rácson keresztül átadta a férfinak, aki szemével végigfutotta az írást, de egy ponton megakadt a tekintete. Rámutatott az egyik sorra.

- Mi ez? - kérdezte, folytatni akarta mondatát, de észrevette az érdeklődve figyelő gyereket.

- Csabikám, menj vissza a lakásba, ezt majd én elintézem.

A kisfiú csalódottan eltűnt a folyosó végén. A férfi újra a végrehajtóhoz fordult.

- Mi ez itt? - kérdezte újra.

A végrehajtó készségesen válaszolt.

- Mivel, nem tudtam ingó-végrehajtást végezni, lefoglaltam a lakást. Ekkora összegnél az ingó-végrehajtás nem is vezetett volna eredményre.

- Ön végrehajtó?

- Igen, kérem, önálló bírósági végrehajtó vagyok. Itt az igazolványom, parancsoljon. - mondta, miközben a táskájába nyúlt.

A férfi megállította, tudott szomszédai rendezetlen ügyeiről, mint ahogy egy ilyen panelházban - akár egy kis faluban - mindenki mindent tudott a másik viselt dolgáról.

- Hagyja, nem azért kérdeztem. Az OTP-tartozásuk, ugye?

A végrehajtó szokásától eltérően, ezúttal válaszolt a kérdésre.

- Igen, úgy tudom igen, - mondta látszólag tájékozatlanul, holott pontosan tisztában volt a helyzettel, majd hozzátette - de ez nem tartozik ide.

Igaz, hogy odakinn már lassan huszonnyolc fok volt, a férfi kezdett fázni sebtében felkapott fürdőköpenyében, a dolog azonban nem hagyta nyugodni.

- Maga szerint, mi lesz ennek a vége, kilakoltatják őket? - kérdezte szomszédai ajtaja felé nézve, lehalkítva szavait.

A végrehajtó habozott, de gondolt egyet, és most is válaszolt.

- Az sok mindentől függ. Ha szerencsájuk van, az OTP megengedi a részletfizetést, bár ilyen stádiumban ez nem valószínű. - mondta, de látszott rajta, hogy legszívesebben már menne.

Az adós lakótársa visszafojtott indulattal vizsgálta a végrehajtót.

- Gyerekeik vannak, rájuk kapták a kölcsönt, az ember esze megáll. Hát nem? - kérdezte a hivatlan látogató arcát vizsgálva.

Hiába vizsgálta azonban, a végrehajtó ismerte már az élet színét és fonákját. Most is, közönyösen, de udvariasan válaszolt.

- Nem sokat számít, hogy mit gondolok, uram. Én itt a munkámat végzem.

Elkészítette, majd aláírta a férfivel a jegyzőkönyvet, és a rács mögött hagyva a tanút távozott a házból.

A konc

Délután 2 órára egy zöldövezetben épült családi ház árverését írta ki. Ebben a rekkenő hőségben minden épeszű ember strandon vagy víz mellett volt, nem így az a három férfi és egy nő, akik az adós és néhány szomszédján kívül megjelentek az árverésen.

A végrehajtó az egyik - a szomszédok számára is idegen - férfi kivételével valamennyi árverezőt ismerte. Ezek úgy kísérték őt árverésről árverésre, mint a nagyragadozót a dögevők. Tájékozottságuk minden elképzelést felülmúlt, és mint tudjuk, a tudás hatalom. Rendszeresen olvasták a bírósági hirdetőtáblákat, a földhivatali hirdetményeket, az árverési értesítőket.

A ház egy vállalkozó volt, hitelezőjét egy tőkeközvetítő cégen keresztül ismerte meg. Háza a felvett kölcsön kétszeres ingatlanfedezetét képezte. Minden vagyonát felemésztette vállalkozása. Felesége már elköltözött a gyerekekkel, befogadták a rokonai, ahol viszont ő nem volt szívesen látott vendég. Mindenesetre tartották a kapcsolatot. Még nem gondolkodott rajta, mihez kezd ezután, egyet azonban tudott: mindenképpen azonnali sikerélményre van szüksége. A bukás után rögtön új akadályt kell vennie, mint a lovaknak, különben soha nem tud majd talpra állni, és egy életre elveszíti önbizalmát. Ezt a luxust pedig nem engedheti meg magának.

Legnagyobb meglepetésére két szomszédja is csatlakozott az árverezőkhöz. A végrehajtó biztos volt benne, hogy a közel tízmillió forintot érő házat valamelyik szomszéd veszi meg, ismerve kísérőit, tudta, hogy ők a ház értékének háromnegyede fölött nem tesznek ajánlatot. Az árverezők egyenként járultak a végrehajtó asztalához, itt hatszázezer forint letétbe helyezésének ellenében átvették kis tárcsaikat. Az adós közvetlen szomszédja szégyenlős ember lévén, szemét szemérmesen lesütve - gondosan kerülve a férfi tekintetét - lépett az asztalhoz. Nem így a szemközti ház lakója! Ő egyenesen, keményen, és bizonyos dölyffel nézett az adósra, mikor kezébe vette tárcsáját.

A végrehajtó - miután felírta a licit kezdő árát a jegyzőkönyvbe - megkezdte az árverést. A hatmillió forintos kikiáltási ár pillanatok alatt négymillióra csökkent. A szomszédok soha nem voltak még árverésen, de ők is tudták, hogy a kikiáltási ár fele alá a végrehajtó nem csökkentheti ajánlatát. Ennek ellenére még mindketten vártak, az idegen viszont ekkor felemelte tárcsáját.

- Megadom.

A végrehajtó tovább emelte az árat. Mikor az ajánlatok túllépték a hétmillió forintot, a végrehajtó kísérete, és nem sokkal később az adós tőszomszédja is kilépett a licitból. Az ismeretlen férfi egyre magasabb ajánlatokat tett, a dölyfös tekintetű pedig - szemmel láthatóan - egyre ingerültebb lett.

Végül, mikor az idegen nyolcmillió forintos ajánlatot tett, az adós szomszédja - az eddigi százezer forintos emeléseket lényegesen meghaladó mértékben - ötszázezer forinttal ígért rá vetélytársa utolsó bemondására, megfogadva magában, hogy ez az utolsó ajánlata. Való-

színűleg ezt látta meg az idegen, amikor - egy pillanatra az adósra nézve - megszüntette további licitálását.

A végrehajtó elmosolyodott magában. Megállapítva, hogy ez az utolsó ajánlat, az összeg háromszori kikiáltásával lezárta a licitálást, és megkezdte a bánatpénzek visszafizetését.

Időközben egyre több bámészkodó jelent meg az utcán. A kerítés mögül leselkedő gyerekek, akik még talán soha nem láttak ennyi pénzt egyszerre, egyfolytában szüleiket kérdezték.

A volt tulajdonos azonnal kalkulálni kezdett, mihez kezd majd a számára megmaradó összeggel.

Ebédszünet

Megéhezett, takarékos ember lévén - egy Burger King és egy pizzéria csábítása ellenére - végül egy talponálló mellett döntött.

Mikor a pulthoz lépett, az eladó készségesen felé fordult.

- Tessék parancsolni.

Még egyszer körülnézett.

- Egy véres hurkát, és egy kolbászt kérek.

- Itt fogyasztja, vagy csomagoljam?

- Köszönöm, nem kell csomagolni.

Az eladó gyorsan dolgozott.

- Savanyúságot, mustárt, ketchup-ot?

A végrehajtó egy pillanatra elgondolkodott.

- Mustárt és paradicsomot, legyen szíves. - mondta, miközben tekintetével szabad helyet keresett.

Fizetett, elvette tálcáját, majd a sarokba húzódott az ebédjével. Néhány lépésnyire tőle egy fiatal pár állt. A férfi odahajolt a nőhöz.

- Nézd ezt a marhát, ketchup-pal eszi a véres hurkát.

A nő elnevette magát. Hiába hajolt oda azonban társához a férfi, és hiába halkította le hangját, a végrehajtó mégis meghallotta megjegyzését. Egy pillanatra odanézett.

- Mit csináljak, ha így szeretem. - vetette oda, és tovább evett.

A férfi zavarba jött.

- Bocsásson meg, uram, csak olyan szokatlan az egész.

- Semmi gond, próbálja ki, nem is olyan rossz. - mosolyodott el a végrehajtó.

Mire megette a véres hurkát, a férfi és a barátnője kimentek az üzletből. Igaz, hogy háttal állt a bejáratnak, a szeme sarkából mégis látta távozásukat. Néhány perc múlva újabb vendégek érkeztek, először azt hitte, hogy alkalmi ismerősei jöttek vissza, de amikor meglátta, hogy egy meglehetősen viseltes, bár tiszta öltözetű férfi lép barátnőjével az üzletbe, azonnal a fal felé fordult. A belépő férfi szendvicsemler volt, munkaeszközét, a kettős fatáblát, most a kezében hozta, a nő egy szatyorral érkezett. Körülnéztek, ők is az árakat vizsgálták először, végül a végrehajtóhoz hasonlóan, a hurka és a kolbász mellett döntöttek. A végrehajtó már kezébe

vette tálcáját, hogy visszavigye a pulthoz, amikor odalépett hozzá a harmincöt év körüli szendvicsemler.

- Jó napot kívánok. Hogy van? - üdvözölte szívélyesen a végrehajtót, aki már az ajtóban felismerte volt ügyfelét.

A férfi egy Kft ügyvezető igazgatója volt, a társaság teljesen eladósodott, őt pedig 2 év felfüggesztett szabadságvesztés mellett teljes vagyonelkobzásra ítélték. Azt mondják, „üzletben nincs barátság”, erről ő is hamarosan meggyőződhetett. Minden addigi ismerőse elfordult tőle, barátainak többsége is fenntartással fogadta közeledését, ha felesége nincs mellette, nem valószínű, hogy túléli ezt a megrázkódtatást. Nem kezdtek inni, még a dohányzásról is leszoktak, mióta elvesztették lakásukat, csak a téli hónapokat töltötték albérletekben, igyekeztek minden fillért megfogni, egyszóval, - amennyire lehetett - meg akarták alapozni jövőjüket.

A végrehajtó tudta, hogy jogszerű, de igazságtalan döntések következtében kerültek az utcára, így még jobban csodálkozott a férfi barátságos közeledésén.

- Köszönöm, megvagyok. - válaszolt.

Roppant kényelmetlenül érezve magát, úgy gondolta, hogy legjobb, ha most azonnal elbúcsúzik tőlük.

- Bocsássanak meg, de sietnem kell. - mondta, mielőtt a szendvicsemler megszólalhatott volna.

Elfordult tőlük, visszavitte tálcáját az eladónak, és határozott léptekkel kiment az üzletből. A férfi a felesége felé tolta tálcájukat, aki még mindig a távozó végrehajtót figyelte.

- Én nem vállalnék ilyen munkát. - állapította meg a nő, és kezébe vette az egyik uborkát.

A férfi enni kezdett.

- Hóhérokra is szükség van.

- „Mondta az akasztott ember.” - nevetett a nő.

- Na, szűnj meg, inkább edd azt a májas hurkát. Vagy nem kell?

Most már egészen jókedvük volt, a vagyonelkobzás a humorérzékre nem terjedt ki.

Azok a régi szép idők

Még két foglalása volt hátra, amikor úgy döntött, hogy aznapra befejezi áldásosnak éppen nem mondható tevékenységét. Már irodájába tartott a bérház körfolyosóján, amikor meglátta titkárnőjét.

- Várja bent egy ember, azt mondta, hogy az osztálytársa.

- A nevét nem mondta? - kérdezte.

Nyugalmat erőltetett magára, de ez nehezen sikerült. Nem szerette a váratlan, és főleg a hívatlan látogatókat. A lány zavarba jött.

- Mondta, de nem jut eszembe.

- Mindegy, meg fogjuk ismerni egymást. - hagyta rá a végrehajtó.

Titkárnője összeszedte magát, és megpróbált személyleírást adni a látogatóról.

- Olyan kopasz, ötvenes, egy kissé piknikus,...

A végrehajtó egy ideig mosolyogva nézte kolléganője erőlködését, azután megszólalt.

- Kedvesem, tudja, hogy hány kopasz, ötvenes, kövér embert ismerek én?

Elnevelték magukat. A végrehajtó elindult irodája felé, kis idő múlva a lány is követte. Mikor belépett az ajtón, ötvenes, kopasz látogatója felállt, és kezet nyújtott neki.

- Szervusz, öregfiú! Ugye tudod, milyen kellemes kis titkárnőd van?

A lány kedvesen elmosolyodott, de közben csak az járt a fejében, hogy mit keres ő tulajdonképpen e között a két szatír között. Szatírajaink viszont szemmel láthatóan nem foglalkoztak ezzel a problémával. Miközben kezet ráztak, a végrehajtó végignézett simafejű hasonmásán, mint bagoly a verében.

- Te aztán nem változtál, mármint természetre.

Vendége - ismerve volt osztálytársa stílusát - nem sértődött meg. A végrehajtót most már egyre jobban foglalkoztatta a kérdés: mit akar tőle ez az ember? Tizenhat éve nem látta, bár 3 villamosmegállónyira laktak egymástól, most pedig egyszer csak eszébe jutott, vajon miért? Amennyire örült viszontlátásának, annyira idegesítette felbukkanása, és várható kérdéseire sem volt túlságosan kíváncsi.

Titkárnője a szobába lépett, és vendégükhöz fordult.

- Hozhatok valamit? Kávét, esetleg teát?

- Köszönöm, egy teát kérnék.

A lány főnökét nem kérdezte, neki már elkészítette kávéját. A hivatlan látogató, mintha megérezte volna a végrehajtó aggodalmát, nem akarta sokáig kétségek között hagyni a szerencsétlent. Azonnal a lényegre tért.

- A tanácsodat, és a segítségedet szeretném kérni.

- Hallgatlak. - adta meg magát a végrehajtó.

- Folyamatban van ellenem egy per, amit valószínűleg el fogok veszíteni, ezt ugye a végrehajtás követi. Az ügy pedig, hozzád kerül. Félre ne értsd, semmi olyat nem kérek, ami ellentétben áll munkaköri kötelességed teljesítésével. - mondta a régen látott ismerős.

Rövid ideig volt osztálytársa arcát kémlelte, majd folytatta

- Csak annyit kérek, hogy lehetőleg ne ingatlan-végrehajtást végezz.

A végrehajtó egy pillanatra behunyta szemét, és hátradőlt karosszékében.

- Az az összeg nagyságától függ, nekem is meg van kötve a kezem, ezenkívül vannak dolgok,...

Osztálytársa közbevágtott.

- Igen, tudom, hogy nem sokat tehetsz. Csak annyit kérek, hogy a lehetőségeiden belül próbálj segíteni.

A végrehajtó - bár hosszú évek óta nem látták egymást - tudott osztálytársa körülményeiről, hogy családja van, és szűkös anyagi körülmények között él, ugyanakkor most is szem előtt tartotta, hogy senkivel nem kivételezhet. Ő a követelések erkölcsi, vagy jogi jogalapját, az ítéletek igazságosságát soha nem vizsgálta. Egyetlen dolog volt előtte: a végrehajtható okirat.

Szívesen mondta volna, hogy segít, sőt el is döntötte magában, hogy a lehetőségeken belül mindent megtesz, de még annyit sem mondhatott, hogy „nem tudok ígérni semmit”. Mindebből osztálytársa csak elzárkózását látta, és, hogy egyre jobban zavarja a végrehajtót jelenléte. Így aztán rövid teázás után - bár mind a végrehajtó, mind titkárnője marasztalta - néhány udvariassági formula után távozott.

A végrehajtó kinyújtózott karosszékén, majd az ajtóban ácsorgó lányhoz fordult.

- Nyugodtan elmehet, sok volt nekem ez a mai nap. Menjen csak síelni.

A lány szaván fogva főnökét, azonnal felkapta hátizsákját, és pillanatok alatt az ajtónál termett.

- Viszlát. - köszönt, és mire főnöke felnézett, már el is tűnt az ajtóból.

- Visszontlátásra. - mondta mintegy magának a végrehajtó.

Megfogadta magában, hogy holnap nem jön be dolgozni.

Audiencia

Számos Antal azon a napon különös, de kétes értékű népszerűségnek örvendett. A pályakezdő tanár eddigi fogadóóráit csak néhány szülő látogatta, most azonban gyökeresen megváltozott a helyzet.

Alig tette ki lábát a tanári szobából, máris mellette termett egy villámló szemű - számára ismeretlen - alacsony férfi, aki azonnal a lényegre tért.

- Mit képzelsz maga, az én fiam nem lehet egyes!

Mivel az előző hónapban követelményeit megemelte a gyerekekkel szemben, tudta, hogy támadások fogják érni a szülők részéről, ilyen fogadtatásra azonban nem számított. Sarkában a felbőszült apával, elindult az osztályterem felé, ahol már négyen vártak rá.

- „Na, szépen állunk.” - futott át rajta, amint végignézett a harcra kész szülőkön.

- Jó estét kívánok. - fordult feléjük. - A türelmüket kell kérnem, az úr már lefoglalta az első menetet.

Az egyik anyuka zord tekintete egy halvány mosoly erejéig megenyhült, de gyorsan visszazökkent eredeti szerepébe.

A tanár előreengedte alkalmi vitapartnerét, és miután kitámasztotta ajtót, helyet kínált.

- Parancsoljon, foglaljon helyet.

Az energikus kis emberke koncepciójába azonban nem fért bele a nyitott ajtó, így aztán, ennek megfelelően azonnal rendezte a helyzetet. Miután előzetes kérdés nélkül, jelentősen korlátozta kettőjük mozgásterét, újra felvette a beszélgetés fonalát.

- Szóval, hogy képzeled ezt a dolgot?

Számos - kihasználva azt az előfeltételt, hogy nem Máris szomszédot küldték a fogadóórára - az apuka arcvonásaiból beazonosította a gyereket, így aztán helyzete jelentősen leegyszerűsödött. Rendkívül érdeklődő kisfiúról volt szó, szétszórtsága azonban annyira visszavetette teljesítményét, hogy az egyes számonkéréseknél még a minimálisan elvárható szintet sem érte el.

- Uram, három 1-es dolgozatra, egy 2-es és egy 1-es feleletre Ön szerint milyen jegyet lehet adni?

Az apuka nyelt egyet, de nem tágított. Látni akarom a dolgozatait. Számos pillanatok alatt az érdeklődő szülő elé tárta a kért, kissé foghíjas irományokat. Itt-ott egy kedves „nem tudom” és mosolygós arc tarkította az amúgy meglehetősen lakonikus válaszokat.

Most az apán volt a sor. Nem kis feladat állt előtte, hiszen az üres halmazról nem a legegyszerűbb feladat bebizonyítani, hogy az nem az. Úgy döntött, célszerű lesz taktikát váltani.

- Hívja csak be a következő szülőt. Megmutatná a többiek dolgozatait is?

- Természetesen. - mondta a tanár készségesen, és átadta a dokumentációt haragosának.

A apuka - kezében a tesztlapokkal - füstölögve elvonult az osztályterem hátsó sarkába, Számos pedig, kilépett a folyosóra.

- Tessék parancsolni. - engedte előre az ajtóhoz lépő asszonyt.

A folyosón még meglehetősen mogorvának tűnő nő valóságos metamorfózison ment át, amikor belépett az ajtón. Pillanatok alatt átrendezte arcvonásait, készséges, kedves mosollyal üdvözölte a meglepett tanárt.

- A Szabó Tünde édesanyja vagyok.

- Számos Antal. - mondta a tanár, és mindketten leültek.

A sarokban bogarászó férfi meglehetősen barátságtalan pillantást küldött alkalmi szövetségese felé. Nem tetszett neki a negyed órája még hangosan átkozódó és fenyegetőző asszony színeváltozása.

Tünde igazi szervezőtehetség volt. A jó kedélyű, nagy hangú lány igen nagy hatással volt osztálytársaira. Konspirációs készsége bármely menedzsernek becsületére vált volna, pillanatok alatt felmérte a másik fél gyenge pontjait, kiismerte természetét.

Az asszony óvatos, kémlelő pillantást küldött a tanár felé.

- Úgy tudom, problémák vannak a Tündével...

Számos összeszedte magát.

- Igen, jól tetszik mondani. Az utóbbi hónapban a tananyagon kívül már szinte mindennel foglalkozott.

A nő jobbnak látta, ha megelőzi a tanárt a helyzet értékelésében.

- Sajnos túl nagy a szája, hiába mondom neki, hogy ezzel csak maga alatt vágja a fát. Úgy tudom, Önt is megbántotta...

A férfi elmosolyodott.

- Legalábbis próbálkozott, igyekvő gyerek. Ez a korról jár, az én problémám nem ez.

- Nyilván zavarja az órát, meg amennyire ismerem, bevonja az osztálytársait is.

A sarokban ülő férfi legnagyobb bosszúságára az asszony nem változtatott hangnemén.

- „Ezek a nők! Így adjon az ember a szavukra!” - fortyogott magában.

Számos örült, hogy az anya átlátja a helyzetet.

- Pontosan erről van szó. Csak annyit kérek, hogy fogja vissza magát az órákon, és persze, nem ártana, ha készülné is.

- Úgy lesz, tanár úr. - ígérte az asszony - Viszontlátásra. - nyújtott kezét Számosnak.

Mindketten felálltak.

- Viszontlátásra. - köszönt el a tanár, és miközben az ajtóhoz kísért a megnyugodott szülőt, véletlenül elkapta a sarokban tevékenykedő férfi gyűlölködő pillantását.

Számos az elmélyült kutatómunkát folytató, egyre idegesebbé váló apához lépett.

- Sikerült valamire jutnia, uram? - kérdezte minden irónia nélkül.

A férfi felkapta a fejét.

- Nyugodt lehet, hogy azonnal szólok. - vágta oda a tanárnak lakonikusan, és kezébe vette a következő dolgot.

Számos a terem bejáratához ment, és behívta a küszöb mellett álló idős házaspárt.

A házaspár, mióta iskolába járták lányukat, minden fogadóórán, minden tanárnál megjelent. Lányuk a legcsendesebb és a legszorgalmasabb gyerekek közé tartozott, mégis folyamatosan aggódtak tanulmányai miatt. Azon szülők közé tartoztak, akik feltétel nélkül tiszteletben tartották a tanárok döntéseit. Érezte ezt Számos is.

- „Ezeknek a szerencsétleneknek fogalmuk sincs a jogaikról.” - vetett szánakozó pillantást feléjük.

Nem sok mondanivalója volt számukra, de válasz nélkül mégsem hagyhatta látogatóit.

- Semmi probléma nincs az Ildivel, mindig figyel, és nagyon tisztelettudó, sokan példát vehetnének róla. Egy megjegyzésem azért lenne, persze, ez csak megérzés, és remélem, nem lesz igazam. Félek tőle, hogy kiközösítik, nagyon visszahúzódó. Egy kicsit talán közeledhetne az osztálytársaihoz.

- Jól tetszik látni. - mondta a férfi. - Az Ildi pontosan erről beszélt otthon.

- Vannak barátai az osztályban?

A szülőknek rá volt írva az arcára, hogy Számos, hajszálpontosan elemezte a helyzetet. A tanár folytatta.

- Azt javaslom, próbálják meg rábeszélni, hogy nyisson egy kicsit a többiek felé.

A házaspárt szemmel láthatóan megnyugtatták a tanár szavai. A férfi, majd, felesége is felállt.

- Köszönjük a tanácsait. - nyújtott kezet Számosnak. - Viszontlátásra. - mondta, szinte egyszerre feleségével.

- Viszontlátásra. - köszönt el a tanár.

A következő szülővel folytatott mélyinterjúja viszonylag egysíkúra sikeredett. A helyzetet mérhetetlenül leegyszerűsítette interjúalanya. Beszélt, beszélt, és ki nem fogyott a szóból. Mondandója fia nagyszerűségének, éles eszének, kiváló magaviseletének és szorgalmának hosszadalmas ecsetelésében ki is merült. Számos már-már azt érezte, hogy ehhez a beszélgetéshez voltaképpen nincs is szükség rá, így aztán várakozó álláspontra helyezkedett, és kíváncsian figyelte, vajon meddig tud a szülő folyamatosan, önmaga ismétlése nélkül beszélni. Legnagyobb meglepetésére azonban 4 perc után vége szakadt a szóözönnök.

- Ön mit gondol erről? - szegezte a kérdést a tanárnak a nő.

Hiába számított Számos a kérdésre, most bajban volt. Valahogy mégiscsak közölnie kellett a lelkes szülővel, hogy korántsem ennyire rózsás a helyzet, fia verekedett, és más problémák is voltak magatartásával. Mivel is kezdje?

- Asszonyom, Ön most hirtelen annyi dolgot elmondott, hogy ahhoz nehezen tudok bármit hozzátenni. - kezdte igen lassan.

A nő szeme felcsillant.

- Nyugodtan dicsérje, azt szeretik hallani a szülők. - mondta némi öniróniával.

Számos látván, hogy a szülő is tisztában van elfogultságának mértékével, valamelyest megnyugodott.

- Nyilván tudja, hogy a fia tegnapelőtt verekedett a folyosón. - mondta abban a hiszemben, hogy a szülő tisztában van a helyzettel.

Fel sem merült benne, hogy a gyerek egyszerűen nem íratta alá otthon az ellenőrzőjét. Márpedig, ez volt a helyzet.

- Nekem semmit nem mondott. - húlt el az anyuka.

- Előfordul az ilyen. Nem íratják alá az ellenőrzőt. Célszerű gyakrabban belenézni, pusztán azért, hogy tisztában legyen a helyzettel.

- Most sajnálom igazán, hogy nincs itt az apja is. - vágott közbe a nő.

Tulajdonképpen, nem ezt sajnálta, hanem, hogy valami rossz értelemben vett emancipáció jegyében egyedül nevelte gyermekét, otthagya annak apját, aki pedig szívesen segített volna neki mindenben.

- Na, majd beszélek a fejével. - mondta ingerülten. - Sőt, szólok az apjának is, toldotta meg a mondatot, mielőtt elkészöntek egymástól.

A tanár kinézett a folyosóra, de már senki sem várt rá. Visszalépett a terembe, és a sarokban ülő férfihoz fordult.

- Sikerült átnézni?

- Igen, nagyjából. - mondta némi bizonytalansággal a hangjában a szülő.

- Van valamilyen kifogása vagy megjegyzése? Azért vagyok itt, hogy tisztázzuk az esetleges félreértéseket.

- Az én gyerekem nem kaphat egyest. - morogta magában az apa.

Számos kifogyott az ötleteiből. Azt azért mégsem mondhatta, hogy kaphat, mint ezt a példa is mutatja.

- Többet nem tudok mondani, talán csak annyit, hogy semmi nincs veszve, bármikor javíthat, ha a későbbiekben úgy gondolja. Persze, ennek van egy előfeltétele, készülnie kell.

- Na, igen. - vette tudomásul az apa a - számára cseppet sem magától értetődő - dolgot. - Hát, akkor viszontlátásra.

- Viszontlátásra, uram. - mondta a tanár, és az ajtóhoz kísérte az összehúzott szemű férfit.

Az iskola folyosói időközben kihaltak. Számosnak már csak egy problémája maradt. Nem tudta eldönteni, hogy pszichológusnak vagy pszichiáternek kellene mennie.

Húsvét

Legyünk barátok!

A két kisfiú különös módon ismerkedett meg. Az aszfaltolvasztó nyári napon Viktor éppen csavarogni készült, amikor a szomszédos, kihalt mellékutcában leendő barátja odalépett hozzá. A cingár gyerek azonnal a lényegre tért

- Öcsi, tudsz sáskát fogni?

Viktor úgy nézett rá, mintha egész életében sáskafogással foglalkozott volna.

- Persze, hogy tudok. - válaszolta magabiztosan, de már azon töprengett, hogyan vághatná ki magát ebből a képtelen szituációból.

- „Végtére is, nem lehet olyan nagy dolog sáskát fogni.” - nyugtatgatta magát, miközben egy házhoz érkeztek.

A fal egyik repedésében mászó, azonosíthatatlan rovar - Viktor nagy megkönnyebbülésére - eltűnt egy sötét zugban.

- Kár, hogy elment. - mondta Viktor, miközben gyorsan távolodni kezdett az átkozott faltól.

- Én Viktor vagyok, és te?

A másik fiú szemmel láthatóan örült a kérdésnek.

- Én Tomi. Barátok leszünk?

Viktor végigmérte Tomit.

- Felőlem. - válaszolta hanyagul.

Ennyiben maradtak. Viktor a házra mutatott.

- Itt laktok?

Tomi bólintott.

- Tegnap költöztünk ide.

Viktornak összeállt a kép. Most értette meg, miért nem látta eddig Tomit ezen a környéken, ott, ahol ő minden játszóteret, kerítést és cseresznyefát ismert.

- Hozzánk jársz majd suliba?

Tomi ezen még nem gondolkodott. Viktor nem várta meg barátja választát.

- „A”-s legyél, a „B”-sek mind hülyék.

Tomi szemmel láthatóan megbántódott.

- Én „B”-s voltam

Viktor megpróbált javítani a helyzeten.

- Persze vannak kivételek. Meg aztán lehet, hogy nálatok fordítva volt.

Tomin látszott, hogy náluk egészen biztos, hogy fordítva volt. Közeledett a húsvét. Mindkettőjük zsebpénze vészes csökkenésnek indult. A játékautomaták kíméletlenek voltak. A gondterhelt kisfiúk immár negyedórája támasztották mozdulatlanul a játszótérre kihelyezett, kőből készült pingpong-asztalokat. Nagy sokára Viktor megszólalt.

- Elmegyünk locsolni. Na?

Tomi nem látta át azonnal, miért tartja Viktor olyan nagyszerűnek ötletét.

- Hová? Én itt nem ismerek senkit.

Viktor szenvedélyesen magyarázni kezdett.

- Az nem számít. Becsöngetünk mindenhová, egy tízest csak adnak.

Mindketten úgy érezték, hogy ez egy reális összeg, a valóság azonban messze túltett elképzeléseiken.

Tomi most már csillogó szemmel nézte barátját.

- Én tudok egy jó mondókát. - mondta felvillanyozva.

- Azt mindenki tud. - vágta rá Viktor.

Most is későn vette észre, hogy akaratlanul megbántotta Tomit.

- De nem olyat, amilyet én.

- Akkor a tiédet mondjuk. - hagyta rá Viktor, mire barátja valamelyest megengesztelődött.

- Menjünk a lakótelepre.

- Az jó. - fogadta el Viktor a javaslatot, de már egészen máson járt az esze.

Házról házra

Az első háznál éppen belépett valaki a kapun, amikor odaértek, így viszonylag gyorsan bejutottak. Készültek, mindketten két üveg kölnit hoztak, a beruházás Tomi ötlete volt. Sokáig vitakoztak rajta, hogy hány órakor kezdjék a locsolkodást. Viktor legszívesebben akár hajnali 4 órakor elkezdte volna, míg Tomi inkább a 10 órai kezdés felé hajlott, végül 8 órában egyeztek meg.

Megálltak az első lakás ajtajánál, Viktor erőt vett magán, és becsöngetett. Elegánsan öltözött, barátságos mosolyú, 40 év körüli nő fogadta őket. Viktor belevágott.

- Kezicsókolom, „Zöld erdőben jártunk, kék ibolyát láttunk,...” - kezdte volna, de a nő a szavába vágott.

- Gyertek be, engem már nem érdemes meglocsolni. - vezette őket a szobába, ahol egy velük egykorú, és egy 14 évesnek tűnő lányt találtak.

Most Tomi kezdte el a mondókát, miközben mondta, a lányok odaléptek hozzájuk, és lehajtották fejüket a locsoláshoz. A nagyobbikat szemmel láthatólag zavarta Tomi kölnijének szaga, az övé más volt.

- Elég volt, köszí.

Tomi megnyugvással vette tudomással, hogy abbahagyhatja a pazarlást.

- Üljetek ide. - mutatott a nő egy kanapéra - vegyetek süteményt.

Ha akkor tudják, hogy aznap még mennyi édességgel kínálják meg őket, egészen biztos, hogy nem vetik rá magukat a süteményre. Udvariasan, szó nélkül ettek.

- Hol voltatok már? - kérdezte a nagyobbik lány.

- Még csak itt. - válaszolt Tomi azonnal.

Az asszony felállt.

- Hát, akkor ez különösen kijár nektek. - mondta.

Mindegyiküknek átnyújtott egy-egy saját kezűleg festett tojást, és kikísérte a lógó orrú kisfiúkat az ajtóhoz. Mikor egyedül maradtak, Viktor Tomihoz fordult.

- Adhatott volna pénzt is. Láttad milyen Hifi tornyuk volt? - mondta csalódottan.

Tomit más nyomasztotta.

- Mit csinálunk ennyi tojással? Lehet, hogy mindenhol ezt adnak.

- Mit csinálnánk, megesszük. - jelentette ki határozottan Viktor, Tomi ebben már nem volt annyira biztos.

A szomszéd lakásnál minden aggodalmuk egy pillanat alatt szertefoszlott. A csöngetésükre ajtót nyitó fiatal nő, mondókájukat sem várta meg, idegesen Tomi kezébe nyomott egy húszforintost.

- Na, menjetek. - mondta, és mire a kisfiúk feleszméltek már el is tűnt az ajtó mögött.

A függőfolyosón Viktor Tomihoz fordult.

- Muszáj nekünk ezt a dedós mondókát mondanunk.

Tomi végignézett barátján.

- Tudsz másikat? - kérdezte - Nekem nyolc, de valamit mondani kell.

Viktor tanácstalan volt.

- Mindegy, majd gondolkodom rajta. - mondta, és körülnézett.

Ezen az emeleten már csak egy olyan lakás volt, ahol az élet jelei mutatkoztak. Most is Viktor ment előre. Becsöngetett.

Barátságatlan tekintetű öregúr nyitott ajtót.

- Mit akartok?

Viktornak a szeme sem rebbent.

- Locsolkodni jöttünk. Gondoltuk... - kezdte volna, de az őszbajszú férfi a szavába vágott.

- Itt nincsenek lányok. - mondta, lezárva a kérdést.

Viktor tudomásul véve a hallottakat, hátrálni kezdett, barátja azonban váratlanul megszólalt. Mi tagadás, nem túl szerencsésen.

- Az nem baj. - jegyezte meg.

A férfi végignézett Tomin, aztán becsukta előttük az ajtót.

- Hát, te nem vagy komplett. - nevetett Viktor Tomin - Ezt a betonfejűt akartad meglocsolni?

Tomi is elnevette magát, majd vizsgálni kezdte kölnisüvegét.

- Mennyi kölnid ment el?

Viktor is megnézte üvegét.

- Van még, nyugi.

Érdemes volt kölnit hozni

Így látogatták sorban - több-kevesebb sikerrel - a panelházak lakásait. Az egyik bejáratnál az ajtó mögül veszekedés zaja hallatszott a folyosóra. Viktor éppen a csengőre tette a kezét, amikor tagbaszakadt, égnek álló hajú, borotvátalan, pizsamás férfi lépett ki a lakásból. Majdnem átesett rajtuk. Megszólalni sem volt idejük, mert a férfi azonnal rájuk förmedt.

- Mit kerestek ti itt?

Nem különösebben érdekelte Viktorék válasza, azonnal kiigazította önmagát.

- Persze, húsvét van. Na gyertek csak be.

A két fiú beljebb lépett a lakásba. Nem mindennapi látvány fogadta őket. Szétdobált székek, egy törött asztalláb, felismerhetetlen ételmaradék hevert a padlón, és végül egy kitört ablak tette teljessé a képet.

A belső szobában félig sminkelt, fürdőköpenyes nő ült egy tükör előtt. A gyerekek beléptekor összehúzta magán köpenyét. Viktor és Tomi megálltak a szoba ajtajában, meredten nézték a folyamatosan síró nőt. A férfi félretolta őket, odalépett élettársához, és rámutatott.

- Gyertek csak be, locsoljátok meg ezt a szűzmáriát. - mondta.

A nő ingerülten, izzó gyűlölettel a szemében fordult felé.

- Ne szűzmáriázz a gyerekek előtt.

A férfi elmosolyodott.

- De érzékeny lettél.

Odalépett Tomihoz, kitépte kezéből a kölnis üveget, és beleszagolt.

- Legközelebb vitriolt tegyetek bele.

Megragadta barátnője haját, és önteni kezdte rá a kölnit.

- Hogy el ne hervadjál, kisszívem. - mondta, majd ismét Viktorékra nézett, akik még mindig az ajtóban álltak.

- Itt a napi bére, na menjetek. - mutatott az asztalon heverő ötezesre.

Látván, hogy egyik gyerek se mozdul, felvette a pénzt, és Tomi kezébe nyomta.

- Tűnés, amíg meg nem gondolom magam.

A két fiú elindult kifelé, de vendéglátójuk Tomi után szólt.

- Ezt is vigyed. Mondta, és odadobta a fiúnak a kölnisüveget.

Mikor kimentek a lakásból, Tomi azonnal vissza akart fordulni.

- Te, én ezt visszaviszem. - mutatta fel az ötezrest.

Barátja azonnal magához tért.

- Tudod, mit viszel vissza! Odaadta vagy nem?

Tomira hagyta.

- Igaz, felnőtt ember, ő tudja, mit csinál.

Elszámolás

12 órakor Viktor hirtelen megállt egy lépcsőfordulóban.

- Számoljuk meg, mennyi van?

Tomi körülnézett.

- Jó, de ne itt. Menjünk le oda. - mutatott a házak közötti parkosított területre.

Miután megtalálták a legfélreesebb padot, leültek egymással szemben, és - távol az illetéktelenektől - elkezdtek kiüríteni zsebeiket. Viktornak időnként a kezébe akadt egy becsomagolt csokoládétojás. Az elsőt el akarta dobni, de gondolt egyet, és inkább a másik zsebébe kezdte gyűjteni őket. Számolni kezdtek, egy idő múlva Tomi a barátja előtt heverő pénzkupacra mutatott.

- Mennyi van?

- 7000.

- És, nálad?

- Itt 2500, meg valami apró.

Tomi teljesen belelkésedett.

- Egész jó, nem?

Viktor kénytelen volt elismerni kis barátja igazát.

- Nem rossz.

- Miért? Ki keres ennyi idő alatt 10 000 Forintot? - kérdezte méltatlankodva a belelkésedett kisfiú.

Viktor azonnal kiigazította.

- Csak ötöt.

- Hogyhogy? - kérdezett vissza meghökkenve Tomi.

- Felezünk, nem?... - kezdte mondani Viktor, de félbeszakította válaszát.

Tekintete véletlenül a házak felé tévedt, ahonnan három idősebb fiú közeledett feléjük.

- Tedd el.

Mindketten összeszedték pénzüket. Viktor a közeledőket figyelte, majd Tomihoz fordult.

- Lehet, hogy verekednünk kell.

Tomi azonnal, határozottan válaszolt.

- Én nem verekszem.

- Félsz?

- Nem félek, de nem verekszem. - mondta Tomi nyomatékosan. Viktor zavarba jött.

- De mellémállsz, ugye? - kérdezte, látszott rajta, hogy nem akar csalódni barátjában.

Nem csalódott.

- Persze.

Mire felkészültek a legrosszabb esetre is, a közeledők irányt váltottak. Viktor Tomihoz fordult.

- Te, ezek begyulladtak.

Tomi majdnem elnevette magát, de csak ennyit mondott.

- Hát, az biztos.

Mikor a három fiú eltűnt, Tomi újra barátjához fordult.

- 10 000. Azért, klassz, nem?

Lelkesedése nem csökkent a közjáték után sem.

- Az. - hagyta rá Viktor

- Merre menjünk? - kérdezte Tomi.

Végül - látván, hogy barátja nem figyel - megválaszolta saját kérdését.

- Csak abban nem voltunk még. - mutatott a mögötte levő épületszárnyra.

- Oda nem is megyünk. - jelentette ki Viktor. Továbbra is a földet figyelte.

Tomi jól ismerte Viktort, bár az ritkán beszélt magáról.

- Ott lakik az a lány? - kérdezte óvatosan, miközben felállt.

Viktor bólintott, de továbbra sem nézett fel.

- Éppen azért. Vagy félsz? - kérdezte taktikusan Tomi.

Viktornak több se kellett

- Igazad van, gyerünk. - mondta, és ő is elindult az épület felé.

A harmadik emeleten szálltak ki a liftből. Tomi Viktor arcát kémlelte.

- Merre laknak?

- Itt valahol.

Előttük 10 méterre egy 16 év körüli fiú lépett ki az egyik lakásból. Viktor megtorpant, mikor meglátta az utána kilépő lányt, aki miután elköszönt locsolójától, észrevette őket.

- Szia, Viktor! Ő a barátod? - lépett oda hozzájuk.

- Igen. - válaszolta Viktor.

A Viktornál alig idősebb lánynak nagyon jókedve volt.

- Na, meglocsoltok? - kérdezte játékosan, és leguggolt eléjük.

- Persze. - mondta Tomi, és odalépett hozzá. Viktor azonban félretolta, és locsolni kezdte a lányt.

- Boldog húsvétot. - mondta Viktor.

- Elég már, Viktor. - nevetett a lány, és miközben eltolta magától a kölnisüveget, akaratlanul is megérintette Viktor kezét.

Tomi is odafurakodott a lányhoz.

- Ne sokat. - kérte a lány.

- Jól van. - mondta Tomi megnyugodva.

Viktor távolodni kezdett a lánytól.

- Szia, most már megyünk.

- Gyertek be, még nem is kaptatok semmit.

Tomi már elindult az ajtó felé, de Viktor más véleményen volt.

- Nem azért jöttünk. Szia. - mondta határozottan, majd Tomira nézett, aki még mindig az ajtónál ácsorgott.

- Gyere már.

Tomi - barátja helyett is - szabadkozni kezdett.

- Nem tudom, mi van vele.

- Semmi gond. Sziasztok. - mosolyodott el a lány.

Viktor szabályosan fellélegzett, amikor kilépett az utcára.

- Na, mára elég volt.

Tomi dühösen nézett rá.

- Mi bajod van?

Viktor eleresztette a füle mellett a kérdést.

- Gyere, osztozzunk.

Tomi szánakozva nézett végig barátján.

- „Reménytelen eset.”

Pillanatok alatt elosztották bevételüket.

- Elmegyünk játszani? Most már van miből. - vetette fel Tomi.

Viktor szeme felcsillant.

- Még szép. - vágta rá azonnal, és rögtön elfelejtette a lányt.

Három perc

A királyfi

A karácsonyeste egyik pillanatról a másikra állította meg az életet a budai hegyekben. A panorámás villák díszkivilágítása alábbhagyott, már csak egy-egy szobából szűrődött ki némi fény a külvilágba. Puha, fehér csend ült a városban.

Az őspark mögött meghúzódó háznak csak a nappalijában és egy kisebb szobájában égett a villany. A földszinten egy ötven év körüli férfi és egy nála jóval fiatalabb nő díszítette a háromméteres ezüstoffnyót, egy idősebb asszony a szoba sarkában ülve figyelte őket. A felettük levő könyvtárszobában a négy éves Laci és testvére, a tíz éves Feri várakozott. Feri - karácsony ide, vagy oda - meglehetősen dühös volt szüleire, amiért Lacit a nyakába sózták. Éppen elég gondja, baja volt anélkül is, hogy kisöccse kérdésözönére válaszolgasson. Így aztán eleinte meglehetősen barátságtalanul figyelte testvérét, végül aztán megengyhült, és ő maga kezdte kérdegetni a kisfiút.

- Te mit kértél?

Laci megütközve nézett bátyjára.

- Én, semmit.

Hát, ennyit ér az ő igyekezete? Hogyan tanítsa ezt a kis mamlaszt az életre, ha azt sem tudja, mi az a pénz? Nem tudott mit kezdeni testvére bevehetetlen álmvilágával.

- Miért, nem akarsz kapni semmit?

- De igen.

Feri kérdő pillantására Laci folytatta.

- Az úgy nem az igazi.

A nagyobbik fiú elnevette magát.

- Ugyan, királyfi!

Laci ezt már sokszor hallotta testvérétől, és bizony nehezen tűrte.

- Nem vagyok királyfi. - jelentette ki sértődötten, és a könyvszekrény felé fordult.

Egy időre békén hagyták egymást. Kint egyre nagyobb pelyhekben hullott a hó, a város látképét pedig, lassan elfedték a hóborította faágak.

A földszinten közben megkezdődött a készülődés a szeretet ünnepére, elhangzott a második éles szóváltás - ezúttal a karácsonyfa elfordítása kapcsán - a házaspár között. Laci kiválasztott egy könyvet, leült az egyik fotelbe, és tanulmányozni kezdte.

- Mit akarsz azzal a könyvvel? Nem is tudsz olvasni. - nevetett rá bátyja.

Szándéka nem volt bántó, Laci azonban még jobban magába zárkózott.

- Az nem számít. - mondta, és belemélyed a vadásztörténeteket leíró, igen sok rajzot tartalmazó könyvbe.

Most Feri kezdett álmodozni.

- Tudod mit kapott tavaly a Szöllősi?

Mikor látta, hogy a kisfiú nem tud elszakadni a könyvtől, mintegy magának, megválaszolta saját kérdését.

- Egy bankkártyát. - sóhajtott fel.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és egy gyors mozgású, magas barna, igen elegánsan öltözött nő, a fiúk édesanyja lépett be a szobába.

- Gyertek, lemegyünk a nagyszobába - mondta, majd végignézett rajtuk.

- Ferikém, igazítsd meg a nyakkendődet.

A fiú kelleetlenül húzott egyet nyakkendőjén, és mindhárman elindultak felfelé.

Mi a különbség két dió között?

Mikor megérkeztek a nappaliba, Laciék édesapja meggyújtott egy csillagszórót, majd hátralépett. Egy ideig zavartan ácsorogtak a fa előtt, közben a nő időnként édesanyja felé nézett, végül megszólalt.

- Hát, akkor nézzük meg, mit hozott Jézuska.

Feri már hetekkel előbb leadta rendelését, így tudta, hogy egy számítógépet kap, Lacinak viszont sejtelve sem volt ajándékaról. Mindketten - kutató tekintettel - lassan elindultak a karácsonyfa felé. Alig ért azonban a nagyobbik fiú a tűlevelekhez, kialudt a villany és sötétségbe borult a környék.

Lám, milyen az élet, itt van ez az ünnepi pillanat, és képes közbeszólni a rideg valóság. A férfi feleségéhez lépett.

- Hozd be a gyertyát. - mondta, és elindult az ablak felé.

A nő visszaszólt az ajtóból.

- Hol van a gyertya, mama?

- A kamrában, második polcon balra.

Laciék követték apjukat, majd mindhárman megálltak a terasz üvegfala előtt. A férfi a szomszédos házakat figyelte.

- Ha három percen belül nincs villany, akkor hosszú áramszünet lesz. - állapította meg a férfi.

Ez a három perc valahogy benne volt a köztudatban. Miért éppen három perc? Senki sem tudta volna megmondani. Felesége visszatért a szobába, a nagymama melletti asztalra tett egy kistányért, majd csöpögtetni kezdte a meggyújtott gyertyát a porcelánra. Egy idő után aztán ráállította a gyertyát a tányérra.

- Mama, meséld el azt a karácsonyt. - fordult édesanyjához.

- Gyertek ide, a mama mesélni fog. - hívta gyerekeit.

Laci azonnal odaszaladt, majd apja és testvére is a nagymama mellé ültek. Mikor elhelyezkedtek, Lacinak olyan érzése támadt, hogy ez valahol, valamikor már megtörtént vele, holott ez volt az első este, amit a család Laci születése óta együtt töltött. A nagymama belekezdett történetébe.

- Négy éves voltam akkor. Mindenki nagyon készült a karácsony estére, nekünk - gyerekeknek - zsoltárokat kellett tanulni, a házban és az egész faluban nagy volt a sütés-főzés.

Laci mindig is szerette a hasát, és nem tudta megállni, hogy meg ne szólaljon.

- Mit sütöttek?

Szülei rosszállóan néztek rá, de nagymamája türelmesen válaszolt.

- Leveles diós kiflit, amit úgy szeretsz.

De még mennyire szerette! A történet nagyon lekötötte, de a leveles kiflit csak nem tudta kiverni a fejéből.

- Kicsik voltunk, még a nagyobbik bátyám is csak hét éves múlt. Már alig vártuk, hogy jöjjön a Jézuska. Aztán mikor beesteledett, egyszer csak zörgettek az ablakon. Nagyon megijedtünk mind a hárman, és még édesanyánk sem volt szobában.

Laci feszülten figyelt, azonnal megfélekedezett a leveles kifliről.

- Két angyal állt az ajtóban. Aranyalmákat és aranydiókat gurítottak közénk egy szakajtókosárból. Rengeteg diónk volt a padláson, de akkor ez eszünkbe sem jutott, ráadásul ott állt az a két angyal az ajtóban. megkérdezték, jók voltunk-e az előző karácsony óta. Összehúztuk magunkat, nem voltunk mi azért olyan jók, de mit lehet válaszolni egy ilyen kérdésre? Így aztán egyszerre mondtuk, hogy „jók voltunk”.

Most már mindegyikük figyelt, holott a kisebbik fiú kivételével már ismerték a történetet.

- Aztán a nagyobbik angyal kérdezett: „Hát édesapátok, hol van?”

Az idős asszony elszomorodott egy pillanatra, de gyorsan magába zárta bánatát, és újra unokáihoz fordult.

- Kórusban, keserűen válaszoltuk, hogy „a háborúban”. Akkor volt az első világháború. Az angyal folytatta: „Hát, a bátyátok, hol van?” Erre azt mondtuk, hogy „ő is a háborúban”. A kisebbik bátyám elsírta magát, de az egyik angyal odament hozzá, és azt mondta neki, hogy ne sírjon, hiszen karácsony van. Így aztán abbahagyta a sírást.

Laci megszólalt.

- Életben maradtak?

- Igen, Lacikám. Mindketten hazajöttek.

- Mi volt azután? - faggatta tovább a kisfiú nagymamáját.

Sok mindent tudott volna még mesélni a nagymama. De lehet olyat karácsony estéjén mondani, hogy libatollakból volt az angyalok szárnya, és, hogy édesanyjuk lecsavarta a petróleumlámpát, nehogy felismerjék az angyalokban jóval idősebb nővérüket és unokanővérüket. Laci arcán - még a bizonytalan gyertyafényben is - látszott, hogy nagyon várja a folytatást.

- Azt mondták, énekeljük el nekik azokat a zsoltárokat, amiket tanultunk. Elénekeltek őket, imádkoztunk édesapánkért és a bátyánkért. Utána az angyalok feltették a sublót tetejére a kis karácsonyfát, és elmentek.

A nagymamának volt még egy kedves emléke erről a karácsonyról, de sajnos ezt sem mesélhette el. Amikor elment a két angyal, le akartak venni néhány szem cukrot a fáról. Magasan volt a karácsonyfa, a nagyobbik bátyja a másik segítségével mégis elérte, de ekkor az angyalok bezörgettek az ablakon. „Aztán, hozzá ne nyúljatok ám!” A kistestvére erre kifakadt: „A fene ette volna meg őket a mennyekben! Még ennyit sem engednek meg nekünk?!”

A mese vége

A felkapcsolódó villany egy pillanat alatt elsüllyesztette ezt a varázslatos világot, pedig Laci szívesen elidőzött volna még benne. Persze, ezúttal könnyen felejtett, bátyjával együtt azonnal a fához rohantak, és - megelőzve a következő áramszünetet - gyorsan elkezdtek kicsomagolni ajándékaikat. Feri rögtön félre akart vonulni számítógépével, a testvére azonban megállította.

- Várjál.

- Mi az? - kérdezett vissza meglehetősen mogorván bátyja.

Laci egy kis csomagot tartott a kezében, és odaadta testvérének.

- Ez mi? - kérdezte értetlenül Feri.

- Nézd meg. - erősködött a kisfiú.

Feri kicsomagolta az ajándékot, amiben egy CD volt.

- Mi van rajta?

- Játékok. - vizsgálta testvére arcát a Laci.

- Köszí, majd gyere játszani, ha megnézted a tiedet. - vette el a CD-t testvérétől Feri.

Laci visszament a karácsonyfához, és nézegetni kezdte ajándékait. Nagymamája elégedetten figyelte a kisfiút, majd magához hívta.

- Gyere ide, Lacikám.

Unokája odaszaladt hozzá.

- Ez az én ajándékom. - mutatott az idős asszony a mellette levő kisasztalon levő, letakart tálra.

Laci felemelte a tálát fedő fehér damasztshalvétát, és szemei felcsillantak. A tálban leveles diós kifli volt.

A kisfiú elkiáltotta magát.

- Gyertek ide, van leveles kifli!

A jeladásra a család többi tagja egyszerre indult el a nagymama felé a lakás különböző végeiből, szívfájdalom nélkül hagyták magukra több százezer forintos ajándékaikat. A kisfiú - bár mindig is önzetlen volt - a biztonság kedvéért, azért magához vett a tálból két leveles kiflit.

Elhagyatva

Már egy teljes napja rótt a hóval borított utcákat, és helyzete egyre kilátástalanabbá vált.

- „Miért nevet mindenki körülöttem? ...És, miért van még mindig sötét? Most meg újra világos. ...És, hol vagyok egyáltalán? ...Keresem, keresem, de sehol sem találom... Ez az átkozott zaj. ...Nagyon félek, úgy látszik, mindenki rám pályázik.”

Körülnézett. Egy lélek nem volt a közelben.

Egy óra múlva újra a hömpölygő, önmagából kivetkőzött tömegben találta magát. Mindenki elhúzódtól, egyetlen ismerős arcot nem látott.

Egy kisfiú közelített felé, azonban egy kar visszarántotta.

- Ne menj oda, fiam, úgysem tudsz segíteni rajta.

A kisfiú lehangolva visszahúzódtól, és követte apját.

- „Miért kellett elmennie, ő talán végre segíthetett volna rajtam. Menjek oda valakihez? Kihez? Senkit nem ismerek. Mindenki barátságos, nevet, és boldog, csak engem nem veszi észre senki. Mi történik itt egyáltalán?”

Kurjongató emberek vették körül, egy pillanatra ránéztek, aztán siettek is tovább. Egyszer csak megint megállt egy csoport mellette, de most is volt egy közülük, aki visszalökte az egyedülletbe.

- Gyertek tovább, ilyenkor nem szabad visszanézni. - szólt oda társainak, akik egy pillanatra szánakozó tekintetet vetettek rá.

Egyszer csak elvágódott mellette egy ember, és egy pillanatra a sorstársává vált. Már majdnem odament hozzá, amikor rohanó társaság közelített felé, így aztán menekülőre vette a dolgot.

- „Már megint ezek a hangok... Mikor lesz már ennek vége? Vége lesz ennek egyáltalán? Mentem megsüketülök. Ezek az úton mennek, még azt sem tudják, hogy oda nem szabad lemenni, én ugyan nem lépek le a járdáról.”

Elképzeléséhez azonban nem sokáig tudta tartani magát, újra cikázni kezdett a tömegben. Cikázott, cikázott, futott, ahogy csak a lába bírta, nem tudta merre, nem tudta, miért, csak azt tudta, hogy menekülnie kell.

Egy idő után nagyon elfáradt, és behúzódtól a legközelebbi elhagyott zugba. Az utca zaja itt is érintette, de a tömeg már nem veszélyeztette. Félelme fölött győzött a fáradtsága, fokozatosan eltompultak érzékszervei, eltűnt a világ zaja.

Mire felébredt, az utcákról eltűnt mindenki. Újra egyedül volt. Amennyire félt néhány órája a sötétben kavargó tömegtől, annyira hiányoztak neki most az emberek.

- „Már megint egyedül vagyok. Hol keressem őt? Legalább azt tudnám, hogy hol. Legalább azt tudnám, merre induljak.”

Nyakába vette a világot, de szorongása egyre nőtt. Eltévedt, ilyen pedig, még nem történt vele soha. Mikor elszakították kistestvéreitől, akkor is úgy érezte, hogy itt a világ vége, de ez még annál is rosszabb volt. Újabb nap telt el, biztos volt benne, hogy már kétszer bejárta a világot.

Az utcákon megindult az élet. Egyszer csak meglátta egy sorstársát, de amikor elindult felé, az goromba gesztussal tudtára adta, hogy nem kíváncsi rá. Pedig csak barátkozni akart.

Szomorúan baktatott, az időközben elsötétedett utcán, amikor a nevét hallotta.

- „Hiszen, engem hívnak!”

Egy fiatal pár figyelte a távolból, az egyikük telefonált.

- Igen, stimmel. Fehér, és olyan, mint egy mackó.

A lánynak egyszer csak támadt egy ötlete.

- Add ide a telefont. - fordult barátjához.

- Szóljon hozzá, mert nagyon fél. Odatartjuk a telefont.

Lassan közelíteni kezdett felé.

- Gyere ide, ne félj, kutyus. - hívta a lány a fehér kölyökkutyát, és felé fordította a telefont.

Felkapta a fejét.

- „Ez az ő hangja! De, hol van ő, és miért olyan furcsa ez a hang? Mindegy, egy életem, egy halálom, odamegyek.

Óvatosan közelíteni kezdett a párhoz, majd leült a fiú lábára.

- Gyere, hazaviszünk, a gazdád már nagyon vár. Gondolom, elegendő van már a szilveszterből.

- El is felejtettem mondani. Boldog Új Évet Kívánok! - mondta a fiú, és megsimogatta a hálás kiskutyát.

- & -